

שרירי אזר

משיעוריו השבועיים של
הגד"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

פרשת

תצוה

תשפ"ה

40 יום לפני פורים צועקים בכל יום:

הצילני מקלפת חמץ עמלק
וזכני לקדשת מרדכי ואסתר

- שְׁעוֹר שְׁנִמְסֵר בַּמְלִיָּה מְלָכָה מוֹצְאֵי שְׁבֵת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ב' אֶדָר תַּשַּׁפ"ה.....2
שְׁעוֹר שְׁנִמְסֵר בַּקְדוּשָׁא רַבָּה בְּקֶר שְׁבֵת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה א' אֶדָר תַּשַּׁפ"ה.....17
שְׁעוֹר שְׁנִמְסֵר בְּשַׁבָּת מִשְׁפָּטִים בְּקִידוּשׁ לְהוֹלִדַת נִינַת מוֹרִינוּ הֶרֶב בֵּת לר'
שְׁמוּאֵל אִיזִיק בֶּן ר' נַחֲמָן צוֹקֵר.....17
וְהַתְּקַדְּשָׁתָם: הֵיצֵר הָרַע – זֶה הָאוֹיֵב הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁל הָאָדָם.....24
הַפְּרָשָׁה: מֹשֶׁה נִשְׂאָר נִשְׁמָה בְּלִי גוֹף.....28

הַתְּמוּנָה בְּאִדְיוּכָת:
בְּאִדְיוּכָת הַבְּמָה שֶׁל
חֲסִידֵי בְרַסְלָב שׁוּבוּ
בָּנִים

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנִמְסֵר בַּמְלִיָּה מְלָכָה מוֹצְאֵי שְׁבֵת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ב' אֶדָר תַּשַּׁפ"ה

שָׁנָה זֶה שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה, כִּי
יֵשׁ ט"ו בְּשַׁבָּת בְּאֶמְצַע וַיֵּשׁ
פּוּרִים וַיֵּשׁ חֲגִים – פֶּסַח
שְׁבֻעוֹת סְכוּת, חֲנֻכָּה, אֶז יוֹצֵא
שְׁאֶפֶשֶׁר לְצוּם רַק שְׁמוֹנֶה
עָשָׂרָה, ל"ג בְּעֶמֶר – גַּם אֶסוּר
לְצוּם, אֶז אֶפֶשֶׁר לְצוּם שְׁמוֹנֶה
עָשָׂרָה, שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה כְּפּוֹל שֵׁשׁ
זֶה מֵאָה וּשְׁמוֹנֶה, וְהוּא צֵם מֵאָה

חיי מוהר"ן סימן [תקנ"ג], פֶּעַם
אַחַת שֶׁסִּפְּרָתִי לִפְנֵי מַעֲנִין
הַחֲסִיד מֵאֲמִשְׁטָרְדָם, רַבִּי נִתָּן
הַפִּיר אוֹתוֹ, זֶה הָיָה בְּשַׁנַּת ת"ר,
שֶׁהוּא נָסַע לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר
עָלָיו רַבְּנֵינוּ שֶׁהוּא כְּבָר הָרַג אֶת
הֵיצֵר הָרַע, שֶׁהוּא צֵם מֵאָה וְשֵׁשׁ
פֶּעַמִּים [מִשְׁבֵּת לְשַׁבָּת].

מֵאָה וְשֵׁשׁ זֶה שֵׁשׁ שָׁנִים, כָּל

מֵרָאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

כִּי הַחֲסִיד הַנִּי"ל הִתְעַנָּה הֶרְבֵּה מְאֹד. כִּי
שְׁמַעְתִּי מִחוּתָנִי וְכֹרוֹנוּ לְבָרְכָה שֶׁהִתְעַנָּה
מֵאָה וְשֵׁשׁ פֶּעַמִּים מִשְׁבֵּת לְשַׁבָּת רְצוּפִים:

(אָמַר הַמַּעֲתִיק הַקָּלל הַיּוֹצֵא מִדְּבָרִים אֵלָיו וְכִיּוֹצֵא בָהֶם,
שֶׁרָצָה רַבְּנֵינוּ וְכֹרוֹנוּ לְבָרְכָה לְהַכְנִים בְּאוֹשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ אֲמוֹנֹת
חֲכָמִים שֶׁלָּמָּה וְלִבְלִי לְהַרְהֵר אַחֲרֵיהֶם כָּלֵל, רַק לִידַע
וְלְהַאֲמִין שֶׁכָּל דְּבָרֵיהֶם אֲמִתִּי וְצָדִק וְנִאֲמָנִים דְּבָרֵיהֶם וְכוּ):

¹ חיי מוהר"ן - אוֹת תִּקְנָג

(ק) פֶּעַם אַחַת סִפְּרָתִי לִפְנֵי מַעֲנִין הַחֲסִיד
מֵאֲמִשְׁטָרְדָם שֶׁהָיָה מְפָרֵס בְּבִירָאד שְׁנִסַּע
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְרֵאִיתִיו בְּקִהְלַת קִרְעֵמִינִין
בְּחִזְרוֹתוֹ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְסִפְּרָתִי לוֹ שֶׁשְׁמַעְתִּי
מִפִּנּוֹ שֶׁאָמַר שֶׁכְּבָר הָרַג אֶת הֵיצֵר הָרַע. הַשִּׁיב
לִי בְּלִשׁוֹן גְּעָרָה וְאָמַר וְכִי מָה צְרִיכִין לְדַבֵּר
שֶׁהָרַג אֶת הֵיצֵר הָרַע מֵאַחַר שֶׁהִתְעַנָּה כָּל כֶּה,

וְשֵׁשׁ, חֹסֶר עוֹד שְׁתֵּי שָׁבוּעוֹת, שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה כָּפוֹל שֵׁשׁ, מִי שְׂיֹדֵעַ חֲשֶׁבּוֹן, אִז אִם צָמִים שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה פַּעַם — הֶרְבֵּה מִבֵּיא אֶת זֶה בְּמָקוֹם אַחֵר, כָּפוֹל שֵׁשׁ שָׁנִים זֶה נִהְיָה מֵאָה וּשְׁמוֹנֶה.

אִז אָדָם יָכוֹל לָצוֹם שָׁבוּעוֹת שְׁלָמִים. עֲכָשִׁיו הָיָה

שׁוֹבְבִי"ם, כְּכֹר הַפִּסְדָּנוּ, וְאַחֲרֵי שׁוֹבְבִי"ם, הַשָּׁבוּעַ אֶפְשָׁר לָצוֹם מִי שְׁרוּצָה, מִיּוֹם רֵאשׁוֹן עַד יוֹם

וְהַכֹּדֶשׁ שׁוֹבְבֵר אָמַר [חֲמִי מוֹהֲרָן שֵׁם]²: אֲנִי לֹא

² חֲמִי מוֹהֲרָן - אוֹת תִּקְנָג

בְּמָקוֹם אַחֵר. וְכִכֵּר מְבָאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר הַהִפְלָגוֹת שֶׁהִפְלִיג בְּשִׁבְחַת מַעֲלֵת קֹדֶשֶׁת הָרַב הַנ"ל. וְשִׁמְעָתִי שְׁאָמַר עָלָיו שְׁאֵלְמָלָא מַה שֶּׁהוּא יוֹשֵׁב בְּכִדְיִטְשׁוֹב וְכו' הִיָּה זֹכֶה עַל יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ הַגְּדוֹלָה לְמַדְרַגַּת הָרַב הַמַּגִּיד וְזָכוֹנוֹ לְבִרְכָּה מִמְּזִיטָשׁ. וְיֵשׁ אוֹמְרִים שְׁאָמַר שֶׁהִיָּה זֹכֶה לְמַדְרַגַּת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וְזָכוֹנוֹ לְבִרְכָּה. וְשִׁמְעָתִי מֵאַחַד מִחֲשׁוֹבֵי אֲנָשִׁי שְׁלֹמֹנוֹ,

שְׁמַעְתִּי שֶׁפַּעַם אַחַת סָפְרוּ לְפָנָיו וְזָכוֹנוֹ לְבִרְכָּה אוֹדוֹת הָרַב דִּקְהֵלַת בְּרִדְיִטְשׁוֹב שְׁלֹא רָצָה לִילֹךְ לְמַקְנֶה בִּבְקָר שֶׁל חֵג הַשָּׁבוּעוֹת עַד שֶׁיֵּרָאוּ לוֹ הַמַּרְפָּה שֶׁרָאָה יְחִזְקֵאל. וְהִתְפַּלֵּאוּ הָעוֹלָם מֵאֵד עַל זֶה, וְגַעַר בָּהֶם רַבֵּנוּ וְזָכוֹנוֹ לְבִרְכָּה וְאַמֵּר, וְכֵּן זֹאת לְפָלֵא כָּל כֶּהָ בְּעִינֵיכֶם הִלֵּא גַם יְחִזְקֵאל הָיָה בֵּן אָדָם וְכו', כְּמִבְאֵר

מִלְאָכִים. כָּל אֶחָד יָכוֹל לְזַכּוֹת, מִי שֶׁהוּא בְּשׁוּבוֹ בָּנִים יָכוֹל לְרֹאוֹת אֶת הַמֶּרְכָּבָה מִמֶּשׁ, מִמֶּשׁ אֶת הַמֶּרְכָּבָה, הוּא יָכוֹל לְרֹאוֹת אֶת הַמֶּרְכָּבָה. וּבִפְרָט בַּמִּלְוָה מַלְכוּת שְׁזָה הֶרְגַע הָכִי גְבוּהָ, הָרַב מוֹרְגֵנְשֵׁטֶרן מְסִבִּיר שְׁזוֹ הַסְּעוּדָה הָכִי גְבוּהָ, זֶה סְעוּדָה שְׁאֶפְשֵׁר לְהַחֲיוֹת מֵתִים.

בִּי רַב אַבִּימִי³ רָצָה לַחֲסֹךְ, לַחֲסֹךְ

הוֹלֵךְ לַמִּקְוָה עַד שְׁאֲרָאָה אֶת הַמֶּרְכָּבָה. הוּא אָמַר אֲנִי רוֹצֶה לְרֹאוֹת אֶת הַמֶּרְכָּבָה, אֶת הַמִּלְאָכִים מִיכָאֵל גְּבִרְיָאֵל.

עֲבָשִׁי אֲנַחְנוּ לְמַדְנוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ וְעַל הַכְּרוּבִים, הַכְּרוּבִים זֶה מַטְטֵרֵרִין וְסַנְדַּלְפוֹרִין, שְׁאֲהֵרֶן הַכֹּהֵן זָכָה לְרֹאוֹת אוֹתָם, מִשֶּׁה זָכָה לְרֹאוֹת אוֹתָם, כָּל [-] הָיוּ רוֹאִים אוֹתָם [-], רוֹאִים מִמֶּשׁ

מִרְאֵי מַקּוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

שַׁבַּת - מְלוּגְמָא.

רַבִּי אַבְהוּ הוּא עַבְדִּין לִיָּה בַּאֲפֻקֵי שַׁבְּתָא הוּי שׁוֹחֲטִים עֲבוּרוֹ בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת עֵינֵילָא תִּלְתָּא, עֵגְלָה שִׁילֵדָה אוֹתָהּ הַפְּרָה בְּלִידָה הַשְּׁלִישִׁית, שִׁבְשֶׁרָה מְשׁוּבָח בִּיּוֹתֵר. הוּא אָכִיל מִיָּנִיָּה כּוֹלִייתָא, אֶת הַכִּלְיָה. כִּי גְדֹל אַבִּימִי בְּרִיָּה, אָמַר לִיָּה לֹאבִיו: לָמָּה לָךְ לֹאֲפִסּוּדִי כּוֹלִי הָאִי, לִשְׁחֹט בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת עֵגְלָה עֲבוּר כִּלְיָתָהּ? נִשְׁבֹּק כּוֹלִייתָא הָרִי אֲפִשֵׁר לְהַשְׁאִיר אֶת

שְׁסִפֶּר עֲמֹו רַבְּנֵו וְכְרוֹנוּ לְכַרְכָּה מְקַדְּשֵׁת הָרַב הַנִּי"ל בְּסִמּוּךְ אַחֵר פְּטִירָתוֹ וְכְרוֹנוּ לְכַרְכָּה, וְאָמַר עָלָיו שְׁהִיָּה חָד בְּדָרָא:

³ שַׁבַּת קִיט, ע"ב

וְאָמַר רַבִּי חֲנִינָא: לְעוֹלָם יִסְדֵּר אָדָם שְׁלַחְנוּ בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת, אֵף עַל פִּי שְׁאִינוּ צִרִיךְ אֵלָא לְכוּיָת (108). אֲכִילַת חֲמִין בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת - הִיא מְלוּגְמָא, רְפוּאָה. אֲכִילַת פֶּת חֲמָה בְּמוֹצָאֵי

הַקִּנּוּת זֶה עֲשׂוֹר, אִז מִהֶסוֹבֵב עַד
הַגַּג שְׁזֶה תִּשְׁעֵי זֶה שְׁלֹשׁ, אָבֵל
רִשׁ"י אוֹמֵר שֶׁהַגְּבִיחַ פִּי שְׁתֵּי
מִהֶרְחֵב, הֶרְחֵב זֶה חֲמִשׁ, בְּבֵית
הַמִּקְדָּשׁ הָיָה שְׁלֹשִׁים וּשְׁתֵּים,
בְּמִשְׁכָּן זֶה הָיָה חֲמִשׁ עַל חֲמִשׁ,
שֵׁם הָעָלוּ אֶלְפֵי שְׁוֹרִים אֶלְפֵי
קִרְבָּנוֹת, אִז הֶרְחֵב זֶה חֲמִשׁ
וְהַגְּבִיחַ זֶה עֲשׂוֹר, זֶה תִּשְׁעֵי וְעַם
הַקִּנּוּת זֶה עֲשׂוֹר, אֶרְבַּע קִנּוּת.
אִז לָמָּה זֶה עֲשׂוֹר? כִּי עַם יִשְׂרָאֵל
צָרִיכִים לַעֲלוֹת לְרֶגֶל.

כְּתוּב שְׁמִתוֹ [בִּימֵי עַלִי] אֶרְבַּע אֶלֶף
וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף, פַּעַם אֶרְבַּע
וּפַעַם שְׁלֹשִׁים, (מִי הִרְגֵּא אוֹתָם? אֵתָּה? אֲנִי
חֲשַׁדְתִּי בָּךְ, סִלִּיחָה מִדְּבִי, אֵתָּה מִדְּבִי
הִיְהוּדִי...).

לְאָבָא שְׁלוֹ. לֹא יוֹדֵעַ אִם הוּא
הָיָה חֶסֶדֶן אוֹ קִמְצָן. אִשָּׁה אַחַת
אָמְרָה שְׁיֵשׁ לָהּ בַּעַל קִמְצָן, אִז
הִיא הִתְגַּרְשָׁה מִמֶּנּוּ, וְאִז הִיא
חִזְרָה אֵלָיו הִיא אָמְרָה "הוּא לֹא
קִמְצָן — הוּא חֶסֶדֶן". צָרִיכִים
רַק לְדַעַת לְהַפְדֹּת אֶת הַמ"ס,
בְּמָקוֹם, אֶת הַמ"ס לְסִמָּן, אֶת
הַמ"ס לְסִמָּן.

אִז אִשָּׁה צָרִיכָה לְשַׁמֵּר עַל
בַּעֲלָהּ, כִּי עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ
רוֹאִים בְּמִזְבֵּחַ, רִשׁ"י אוֹמֵר
בְּמִזְבֵּחַ "שְׁלֹשׁ אַמּוֹת קִמְתּוֹ"
[שְׁמֹת כִּז, א], אָבֵל זֶה עֲשׂוֹר אַמּוֹת
זֶה לֹא שְׁלֹשׁ, אִז רִשׁ"י אוֹמֵר
שְׁשָׁלֹשׁ זֶה מִסּוֹבֵב וּמַעֲלָה.
כְּלוּמָר שְׁבַעֲצָם הוּא תִּשְׁעֵי, עַם

מִרְאֵי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

שְׁלֹאחֵר מִכּוֹן, אַכְלִיָּה לַעֲגֵל.

הַכְּלִיָּה מִהַעֲגֵלָה שְׁשׁוּחִטִּים מִמַּעֲלֵי שְׁבֵתָה
מַעֲרֵב שְׁבֵת לְכַבּוֹד שְׁבֵת שְׁבִקוּהוּ, הַשְּׁאִירוֹת
הַכְּלִיָּה מַעֲרֵב שְׁבֵת. וְאֵתָּה אִרְיָ בִּשְׁבֻעַ

מורינו הרב בפורים בשנים עברו

כתוב שְׁמֹרְדְּכִי תִקֵּן אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, זֶה [-], עֲכָשְׁיוּ זֶה פּוּרִים, כְּתוּב בְּקַפ"ב [-] שֶׁעַל פִּי הַהֵלֶכָה הָיָה אֲסוּר לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה - לְהַרְגִּיז אֶת הָמָן, הוּא הָיָה מֵרִים לוֹ אֶת הָרָגֶל וּמֵרָאָה לוֹ אֶת הַשָּׁטֶר, וְש"י אוֹמֵר פְּעָמִים שֶׁהָמָן מָכַר אֶת עַצְמוֹ לָעֶבֶד. כִּי הָמָן חָלַק שְׂמִפְנִיּוֹת, הוּא הָיָה לְאַרְג', הוּא הָיָה לְאַרְג', הָיָה לוֹ מַלְיוֹן חֲתָלִים וּלְכָל אֶחָד הוּא חָלַק בְּקִבּוּק שְׂמִפְנִיָּה, אִזּוֹ זֶה נִהְיָה מְלִיאָרְד בְּקִבּוּקֵי שְׂמִפְנִיָּה, וּבִשְׁלֹשִׁים יוֹם, כָּל בְּקִבּוּק זֶה מֵאָה חֲמִשִּׁים שָׁקֶל, אִזּוֹ בִּשְׁלֹשִׁים יוֹם, שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּפוּל מֵאָה חֲמִשִּׁים [שָׁקֶל לְבִקְבוּק] זֶה אַרְבַּע

וְחֻצֵּי מְלִיאָרְד דּוֹלָר, זֶה [-] עַל בְּקָרִיבִים, בִּירְחַ, בְּמֵאָדִים. וּמֹרְדְּכִי אָמַר לוֹ: אֲנִי לֹא מְלֹךְ כִּי אֶתָּה לֹא תַחְזִיר לִי. אִזּוֹ הוּא אָמַר: אֲנִי יִמְכֹּר אֶת עַצְמִי לָעֶבֶד. הוּא מָכַר אֶת עַצְמוֹ לָעֶבֶד. גַּם בְּסוּף פֶּרֶק ה' פְּסוּק יד, וְגַם בְּמִגְלָה דָּף טו עֲמוּד ב, שֶׁהוּא מָכַר אֶת עַצְמוֹ לָעֶבֶד, וְלָכֵן כְּתוּב [-].

אז לָכֵן הָמָן הֵלֵךְ בְּאַמְצַע הַלֵּילָה לְהִתְבּוֹדֵד [כִּשְׁהֵלֵךְ לְבָקֵשׁ מִהַמֶּלֶךְ לְתַלּוֹת אֶת מֵרְדֵּכִי], אִזּוֹ מָה הוּא צָעֵק? "הַצִּילֵנִי מִקְּלַפֶּת הָמָן עֲמֶלֶק, הַצִּילֵנִי מִקְּלַפֶּת הָמָן עֲמֶלֶק..."

כל זֶה הוּא צָעֵק בְּחֻצָּר שֶׁל

בְּלִילָה, אִם יִהְיֶה רָצוֹחַ יִהְיֶה גְּנֵבָה
— יִגִּידוּ שְׂאֵתָה עֲשִׂיתָ.

אִשָּׁה, כְּתוּב שְׁכָל הָעֵצָה אֵצֶל
הָאִשָּׁה, כָּל הָעֵצָה חוּץ
מֵאֵם הִיא אוֹמֶרֶת לוֹ לַעֲזֹב אֶת
הַכּוֹלֵל, אֲבָל חוּץ מִזֶּה אִזּוּ הָעֵצָה
אֵצֶל הָאִשָּׁה, כְּתוּב "אֶתְתֵּן גּוֹצֵא
— גָּחוֹן וּלְחִישׁ לָהּ"⁴, הַרְבֵּה
אוֹמֵר בְּתוֹרָה סֵא⁵, זֶה גִּמְרָא בְּנִט
עֲמוּד א בְּכָבֵא מְצִיעָא, שְׁכָל
הָעֵצָה זֶה אֵצֶל הָאִשָּׁה. יֵשׁ לָהּ
יֹתֵר שְׁכָל מְלֵאִישׁ, פִּי עֶשֶׂר
מְלִיּוֹן יֹתֵר שְׁכָל מְשֻׁלָּאִישׁ,
הַשְּׁכָל שֶׁלָּהּ זֶה מִהֶחֱכָמָה דְּב"ן,
וְהַשְּׁכָל שֶׁלּוֹ זֶה בִּינָה, רַק חֲצִי
בִּינָה, יֵשׁ לוֹ רַק חֲצִי שְׁכָל, [אִם יֵשׁ
לוֹ] עֶשֶׂר אֶלֶף — הוּא שֵׁם
בְּהוֹמֵרִים, כְּמָה הוּא הִרְוִיחַ?

אֲחֻשְׁרוּשׁ, הִיָּה לוֹ עוֹד
שְׁתִּים עֶשְׂרֵה שָׁעוֹת, עוֹד חֲצִי
יוֹם, הוּא מְלֶךְ שְׁבָעִים יוֹם, הִיָּה
לוֹ עוֹד שְׁתִּים עֶשְׂרֵה שָׁעוֹת
לְהִשְׁלִים אֶת הַשְּׁבָעִים, וְאִזּוּ הוּא
יָכַל לְתַלּוֹת לְבָד. רַק הוּא לֹא יָכַל
לְחַכּוֹת, הוּא לָמַד פַּעַם בְּשׁוּבוֹ
בָּנִים, אִזּוּ לֹא הִיָּה לוֹ סִבְלָנוּת.
הוּא אָמַר: אֲנִי רוֹצֵה עֲכָשְׁיוֹ!
עֲכָשְׁיוֹ! הַיּוֹם לְתַלּוֹת אוֹתוֹ! אִי
אֶפְשָׁר לְחַכּוֹת! אֲבָל אֲשֵׁתוֹ
אוֹמֶרֶת לוֹ, תְּקַשִּׁיב מִה שֶׁהָאִשָּׁה
אוֹמֶרֶת לָךְ, תִּלְךְ "בְּבִקָּר" [אִסְתֵּר ה',
יד], בְּסִדֵּר אֶתָּה יָכוֹל לְחַכּוֹת עוֹד
שְׁתִּים עֶשְׂרֵה שָׁעוֹת וְאִזּוּ אֶתָּה
בְּכָלֵל לֹא תִצְטָרֵךְ רְשׁוּת, אִזּוּ אֶתָּם
לֹא קוֹרְאִים מְגִלָּה? אֶתָּם נִגְד
הַמְּגִלָּה? אִזּוּ הִיא אִמְרָה לוֹ
"בְּבִקָּר" תִּלְךְ "בְּבִקָּר", אֵל תִּלְךְ

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

הַשִּׁירִים ח'): "אֲחֻת לָנוּ קִטְנָה", בְּחִינַת (בְּרָאשִׁית
א'): "אֶת הַמָּאֹר הַקָּטָן", בְּבִחִינַת עֲצָתוֹ נּוֹפֶלֶת
(סְפִדָּה דְּרִי"ב ע"פ שֵׁם). צִרְיָה לְהַקִּים אוֹתָהּ, בְּבִחִינַת
(עֲמוּס ט'): "אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד". וְסִפְתָּה זֹאת שֶׁהִיא,
שֶׁסִּפְתָּה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ (מְגִלָּה י"ד), וְשֶׁהִיא זֶה
מְלָכּוּת. בְּבִחִינַת (מִשְׁלֵי י"ט): "עֲצַת ה' הִיא
תְּקוּמָה", בְּבִחִינַת (בְּרָאשִׁית א'): "שְׁנֵי הַמָּאֹרֹת
הַגְּדוֹלִים". וְזֶה: 'וּלְחִישׁ לָהּ', תְּקַבֵּל עֲצָתָהּ. וְזֶה
עֲלִיּוֹת הַתַּפְלָה שֶׁהִיא בְּלִחֻשׁ (ח). שֶׁהִיא עֲבוּדָה
שְׁבִלָּב:

⁴ בְּבֵא מְצִיעָא נִט, ע"א

אִמֵּר לִיָּה רַב פִּפּא לֵאבִי וְהָא אִמְרִי אִינְשֵׁי
אִיתְתָּךְ גּוֹצֵא גָחוֹן וְתַלְחוּשׁ לָהּ:

⁵ מִצָּתָא: לִיקוּטֵי מוֹהֵר"ן - מִהֲדוּרָא קִמָּא
סִימָן מִט

וְזֶה פְּרוּשׁ (בְּבֵא מְצִיעָא נ"ט): 'אֶתְתָּךְ גּוֹצֵא גָחוֹן
וּלְחִישׁ, פִּרְשׁ רִשִׁי: 'שְׁמַע עֲצָתָהּ'. פִּי בְּאִמָּת:
"אִשָּׁה יִרְאֵת ה'" (ד). הִיא בְּחִינַת עֲצָה.
כְּשֶׁהִתְפַּלֵּה, הִינּוּ בְּחִינַת מְלָכּוּת, בְּשִׁפְלוּת
וּבְקִטְנוּת. בְּבִחִינַת 'אֶתְתָּךְ גּוֹצֵא', בְּבִחִינַת (שִׁיר

איפה לישן הם הולכים להיות
חלונים, [1], לוקחים סמים, וככה
כל המשפחה מתפרקת...

אז צריך לדעת האשה צריכה
לתת עם נבוט לבעל. ולכן
אשתו של פנחס [בנו של עלי הכהן]
מתה, עלי מת, וגם הוא מת כי
אתה לא מוחה בבנים שלך, כי
הם היו לוקחים חצי קרבן,
לוקחים. לכל אחד [מהם] היה
עשרים ילדים, זה לא כמובן,

עשרים. מאה אלה — הוא שם
עוד פעם בהמורים, הוא מרויח
מאה אלה. אז הוא מוכר את כל
הבית שלו, הוא מוכר את הבית
שלו בחמש מליון, הוא חושב
שעכשיו הוא ירויח זה יהיה
עשר מליון או מאה מליון — זה
נהיה פתאום אפס מחלט, [2] זה
ה"תכלית", אז הוא מוכר את
הבית אשתו הולכת לישן בעזרת
נשים, והוא הולך לישן תחת
עץ, וכמובן הילדים אין להם

מראי מקומות והערות

ואז אפשר להרויח מאה מליון מאתים מליון,
אפלו מליארד אפשר להרויח. אבל לא כל
אחד שומע את הקליק, אז הוא מגיע לאפס
המחלט.

⁶ [1] יש רולטה, נלמד אותכם איך עובדים עם
הרולטה, מי שממחה יכול לשמץ זה עושה
קליק פנה, פלייש קליק אז זוכים, צריכים
לדעת לעצור בקליק, אז אנחנו נביא מכשירי
שממעה שנוכל לשמץ את הקליק שברולטה,

הַמְּנוּת, אֵתָה תַעֲלֶה לְרֹגֶל, אֵתָה
זֶה לֹא עֶסֶק שְׁלֶךְ, אִזּוֹ אֲנָשִׁים
הַפְּסִיקוּ — מִתּוֹ שְׁלֹשִׁים אֶלֶף,
אַרְבַּע אֶלֶף, אִזּוֹ אֲשֶׁתּוֹ שֶׁל פִּנְחָס
נִפְטָרָה, עָלֵי גַם נִפְטָר, בְּגִיל
תִּשְׁעִים וּשְׁמוֹנֶה, נָפַל מִהַפְּסָא
וְהַתְּרַסָּק, הוּא הָיָה צָרִיךְ לְתַקֵּן
אֶת חֲטָא הָעֶגְל, הָיָה גִלְגּוּל שֶׁל
אַהֲרֹן (סֵפֶר הַגִּלְגּוּלִים פֶּרֶק סד).

אז עֲכָשְׁיוּ אֲנַחְנוּ עוֹד שְׁלֹשׁ
שָׁעוֹת זֶה חֲצוֹת, שְׁלֹשׁ
שָׁעוֹת וָרֵבַע, 24:00 זֶה חֲצוֹת
הַיּוֹם, עֲכָשְׁיוּ 20:45 עוֹד שְׁלֹשׁ
שָׁעוֹת וָרֵבַע חֲצוֹת, כָּל אֶחָד יִגִּיד
חֲצוֹת, חֲצוֹת קָצָר, אֲפָשָׁר בִּי
24:30 כָּבֵר לְלַכֵּת לִישָׁן, וְלָקוּם

עֲשָׂרִים יְלָדִים, אִזּוֹ הוּא לֹא יָכוֹל
[לִפְרִנְסָם לְבַד], הוּא מִבִּיא לוֹ שָׁם
זְרוּעַ וּלְחִיִּים, הוּא לֹא יָכוֹל
[לְהַסְתַּפֵּק בַּזֶּה], אִזּוֹ הוּא לֹקַח חֲצִי
כֶּבֶשׂ, חֲצִי אֵיל, כְּתוּב שֶׁהָיָה לוֹ
כְּזֶה קָלְשׁוֹן שֶׁל שְׁלֹשָׁה שָׁנִים,
(כַּמָּה שָׁנִים יֵשׁ לָךְ? שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם, פַּעַמִּים זֶה
שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה וְשֵׁשׁ עֶשְׂרֵה, שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם. אֲבָל
שָׁם הָיָה שְׁלֹשָׁה שָׁנִים בְּקָלְשׁוֹן), וְעַם זֶה
הוּא הָיָה לוֹקַח חֲצִי כֶּבֶשׂ חֲצִי
אֵיל חֲצִי שׁוֹר חֲצִי עֶגְל, אֲנָשִׁים
הַפְּסִיקוּ לְהַגִּיעַ לְרֹגֶל, אֲנָשִׁים
הַפְּסִיקוּ לְהַגִּיעַ לְרֹגֶל, אִזּוֹ מִתּוֹ
שְׁלֹשִׁים אֶלֶף, כִּי לֹא צָרִיךְ
לְהִתְלַחֵב — מָה אֲכַפֵּת לָךְ שֶׁהוּא
עוֹשֶׂה כָּכָה, שְׁגוֹנְבִים לָךְ אֵת

— הַבְּנִים קָמִים בִּ-5:00, הַנָּשִׁים [בחטא העגל] לֹא רָצוּ לָתֵת וְהַבְּנוֹת בִּ-8:30 לְהִסְפִּיק, בִּ-8:25 תוֹךְ חֲמֵשׁ דְּקוֹת מְגִיעִים לְסִמְנֶה, הַסִּמְנֶה לִיד הַבֵּית אֲפֻשֶׁר לְהִגִּיעַ בְּחֲמֵשׁ דְּקוֹת.

אָבֵל הֵם צְרִיכוֹת מִיד לְשִׁטָּה אֶת הַבֵּית, לְהַפִּךְ אֶת הַכֶּסֶּאוֹת, לְהָרִים אֶת הַכֶּסֶּאוֹת, מִי שְׂרוּצָה לְעֹזֵר לְאַחֲוָתוֹ יְכוּל לְעֹזֵר. (פי הנהגה,

פֶּה נִמְצָא נֶחֱמָן בּוֹרְשֵׁטִין, אֵתָה זֹכֵר שֶׁתִּלְשֶׁת לְנֶחֱמִי חָצִי אֶזֶן? נֶחֱמִי הִלְכָה עִם חָצִי אֶזֶן, חָצִי שָׁנָה הִיא הִלְכָה עִם חָצִי אֶזֶן, חָצִי שָׁנָה, אֲנִי רְאִיתִי אֲנִי רְאִיתִי בְּעֵינַיִם שְׁלִי...), אֶזֶן

אֶזֶן לִכְן הֵם (- הנשים) קָבְלוּ אֶת הַיָּמִים — רֹאשׁ חֹדֶשׁ זֶה כְּמוֹ חַל הַמוֹעֵד אֶצֶל הַנָּשִׁים, בְּדִיוֹק עֲכָשִׁיו קָרָאתִי הַלְכוֹת רֹאשׁ חֹדֶשׁ, הַסְּעִיף הָרֹאשׁוֹן בְּתִזִּי הַלְכוֹת רֹאשׁ חֹדֶשׁ⁷, זֶה שְׁלֹנָשִׁים אֲסוּר לְעַבֵּד בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, זֶה כְּמוֹ

מראי מקומות והערות

טוב: הגה - ואם המנהג לעשות מקצת מלאכות ולא לעשות קצתן, אוליין בתר המנהג (ב"י):

⁷ שו"ע אורח חיים סימן תז

(א) ר"ח מותר בעשיית מלאכה, והנשים שנוהגות שלא לעשות בו מלאכה הוא מנהג

מְנַהֵלֶת סְמִינָר, יֵשׁ לָהּ שֶׁכֶּל
פִּי מְלִיוֹן מְלֵאִישׁ, צְרִיכָה
לְהִרְשֵׁם אֶצֶל חוּהַ שְׁטֶרֶן, וְעַכְשָׁו
מִישֶׁהוּ דִּבֶּר שֵׁם עִם הַמוֹעֵצָה הֵם
מוֹכְנִים לִפְתּוֹחַ שֵׁם בְּתִי סֹפֵר בֵּית
יַעֲקֹב, כָּלֵם נִשְׁפְּרוּ, הֵם חֲשָׁבוּ
שֶׁאֵם זֹרְעִים עֲגֻבְנִיָּה זֶה גּוֹדֵל,
הָעֲגֻבְנִיָּה גּוֹדֵלֶת, אִם זֹרְעִים
חֲצִילִים — זֶה גּוֹדֵל חֲצִילִים, אִם
זֹרְעִים קִשּׁוּאִים — גּוֹדֵל
קִשּׁוּאִים. הִרְפִּיָּה אוֹמֵר: אוֹ
שְׁלֹקִימִים אֵת הַכֶּסֶף מֵהֶבֶן אֲדָם
אוֹ אֵת הָאֲדָם מֵהַכֶּסֶף, אוֹ
לֹקִימִים אֵת הָעֲגֻבְנִיּוֹת מֵהֶבֶן

חֹל הַמוֹעֵד, זֶה הַסְּעִיף הָרֹאשׁוֹן.
כָּל אַחֵר צָרִיךְ לְדַעַת, לְלַמֵּד אֵת
כָּל הַלְכוֹת רֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְרֹאשׁ
חֹדֶשׁ... לַעֲבֹר עַל כָּל הַסְּעִיפִים,
אִז אֲשֶׁה אֲסוּר לָהּ — אֲפֹלוּ
בְּשִׁבְתָּ אֲסוּר לָהּ, אֲפֹלוּ אִם זֶה
עֲנֵג שִׁבְתָּ אֲבָל זֶה אֲסוּר, לְגַבֵּר
מִתָּר [ברֹאשׁ חֹדֶשׁ שֶׁחֹל כּוֹס מוֹתָר
לְכַבֵּס] לְאֲשֶׁה אֲסוּר, אִז [רֹאשׁ חֹדֶשׁ
שֶׁחֹל בִּשְׁבֹּת] זֶה לֹא לְתַפֵּר אֲפֹלוּ לֹא
בְּשִׁבִיל צְנִיעוּת, אֲבָל כֶּכָּה [כּוֹס
חֹל אֲפִילוּ רֹאשׁ חֹדֶשׁ] צְרִיכִים [לְתַפֵּר
אֵת הַבְּגָדִים], שִׁישׁ עֲדִין חֲטוּפִים...
אִז כָּל אֲשֶׁה צְרִיכָה לְהִיּוֹת

הַעֲגֹבְנִיּוֹת, הַעֲגֹבְנִיּוֹת נִשְׁאָרוּ
בַּשָּׂדֶה, וְאֵין מִי שִׁיאָסֵף אוֹתָם
עֲכָשִׁיו, נִקְנָה שִׁיְהִיָּה מִי שִׁיאָסֵף
אֶת הַעֲגֹבְנִיּוֹת וְאֶת הָאֲבוֹקָדוֹ
וְאֶת הַקְּשׁוּאִים וְאֶת הַחֲצִילִים.

כל בֵּת מְגִיעָה עֲכָשִׁיו הַבִּיתָּה,
יִשָּׁר מְרִימָה אֶת הַפֶּסְאֹת,
שׁוֹפֶכֶת דָּלִי מִים, גּוֹרֶפֶת כָּל חֹדֶר
בְּדָלִי מִים. הַגְּבָרִים לּוֹמְדִים שֶׁשׁ
דְּפִי גִמְרָא, עַל הַנְּחָשִׁים לְדִלֵּג,⁸

אָדָם אוֹ אֶת הָאָדָם מִהַעֲגֹבְנִיּוֹת,
אֵז לִקְחוּ אוֹתָם מִהַעֲגֹבְנִיּוֹת, אֶת
הַעֲגֹבְנִיּוֹת הַשְּׂאִירוּ בַּשָּׂדוֹת,
וְאוֹתָם הַשֵּׁם יִרְחֵם... הֵם זָכוּ
לַעֲשׂוֹת טִיּוֹל בַּחֲאֵן יוֹנָס, (זֶה אִם
נוֹסְעִים לַחֲאֵן יוֹנָס שִׁפְסְעוּ עִם חַיִּים בִּטְוֵן חַיִּים
בִּטְוֵן יֵשׁ לוֹ מָאָה אוֹטוֹבּוֹסִים, וְהוּא יַעֲשֶׂה —
לְשׁוֹבוֹ בָּנִים הוּא יִתֵּן בַּחֲנָם, מִי שֶׁרֹּצֶה לְהִגִּיעַ
לַחֲאֵן יוֹנָס לְהִגִּיעַ בַּחֲנָם אִזּוֹ הוּא יִגִּיעַ בַּחֲנָם...),
עַל כָּל הַפָּנִים הֵם עֲזָבוּ אֶת

מֵרָאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אבִּי:

⁸ קְדוּשִׁין כֹּט, ע"ב

שָׁמַע אֲבִי דָקָא הוּא אֲתִי, שָׂרַב אַחָא מִגִּיעַ
לַלְמוּד אַצְלוּ, הוּא הָהוּא מוֹזִיק בִּי רַבֵּן דֹּאֲבִי,
הִיא מוֹזִיק שֶׁהִיא רִגִּיל לְהִיּוֹת בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ
שָׁבוּ לַמְּדוֹ תַלְמִידֵיו שֶׁל אֲבִי, וְכוּחוֹ שֶׁל אוֹתוֹ
מוֹזִיק הִיא גְּדוֹל עַד כְּדִי כֵךְ, דְּכִי הוּוּ עֵיילִי
בְּתַרְיִין, אֲפִילוֹ בִּימָמָא הוּוּ מִיתַזְקִי, כֹּאשֶׁר הִיוּ
נִכְנָסִים שְׁנֵי תַלְמִידִים אֲפִילוֹ בְּיוֹם הָיוּ נִיּוּקִים
מִמֶּנּוּ.

וְכֹאשֶׁר בֵּא רַב אַחָא, אָמַר לְהוּ אֲבִי לַתְּלִמִּידִיו:
לֹא לִיתִּיב לִיה אִינֵשׁ אוֹשְׁפִּיא, אֲפִשֶׁר
דְּמַתְרַחֵשׁ נִיסָא! לֹא יֵאָרֵחַ אִף אָדָם אֶת רַב
אַחָא בְּבֵיתוֹ, וְבַעַל כְּרָחוּ יַצְטָרֵךְ לִלּוֹן בְּבֵית
הַמְּדַרְשׁ, וּמַחֲמַת חֲסִידוֹתוֹ שֶׁל רַב אַחָא יִתְכַּן
שִׁיעֲשֶׂה נֵס וְיִהְיֶה אֶת הַמוֹזִיק.

וּבֵאֵמַת כֵּךְ הִיא. עַל, נִכְנָס רַב אַחָא לְבֵית
הַמְּדַרְשׁ, בֵּת וּלֵן בַּהּוּא בִּי רַבֵּן, בְּאוֹתוֹ בֵּית
מְדַרְשׁ. וְנִגְלָה לְפָנָיו אוֹתוֹ מוֹזִיק, וְאִידְמִי לִיה
כְּתִנְיָא דְּשִׁבְעַת רִישׁוֹתֶיהָ, נְדָמָה לְפָנָיו כְּצוֹרֶת
תַּנִּין בַּעַל שְׁבַעָה רִאשִׁים.

הַתְּפַלֵּל רַב אַחָא הַתְּפַלֵּל שִׁיהֲרֹג אוֹתוֹ מוֹזִיק,

תַּנּוּ רַבֵּן: אָדָם שְׁמוּטִילִים עֲלָיו שְׁנֵי חַיּוֹבִים,
דְּהִינּוּ הוּא צָרִיךְ לַלְמוּד, וּבִנוּ מוֹטֵל עֲלָיו
לַלְמוּד, וְאִינוּ יִכּוֹל לְקִיָּם אִלָּא אַחַד מֵהֶם, אִיזִיה
מֵהֶם קוֹדֵם? הוּא קוֹדֵם לְבִנּוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם בְּנוֹ זִרְיָן וּמִמּוֹלָח, וְתַלְמוּדוֹ מִתְקַיֵּים בִּידּוֹ,
אִזּוֹ בְּנוֹ קוֹדֵם.

וּמִבִּיָּאָה הַגְּמָרָא מַעֲשֶׂה בְּרַב אַחָא בְּרִי יַעֲקֹב,
שֶׁסָּבַר שֶׁהִלְכָּה כְּרַבִּי יְהוּדָה:

כִּי הָא, כְּמוֹ הַמַּעֲשֶׂה דְּרַב יַעֲקֹב בְּרִיה דְּרַב אַחָא
בְּרִי יַעֲקֹב, שֶׁדְּרִיָּה אַבּוּהָ לְקַמִּיָּה דֹּאֲבִי, בְּתַחֲלִילָה
שִׁלְחוּ אֲבִיו, רַב אַחָא, לַלְמוּד תּוֹרָה מִפִּי אֲבִי,
וְכִי אֲתָא, כֹּאשֶׁר בֵּא רַב יַעֲקֹב לְבֵיתוֹ, חֲזִיִּיה
דְּלֹא הוּא מַחֲדִּינִין שְׁמַעְתִּיהָ, רֵאָה אֲבִיו שֶׁלֹּא
הִיא תַלְמוּדוֹ בְּרוּר בִּידּוֹ, וְאִזּוֹ אָמַר לִיה: אֲנָא
עַדִּיפָא מִיָּךְ. תּוֹב אַתָּה, דֹּאֲוִיל אֲנָא. אֲנִי
מִמּוֹלָח יוֹתֵר מִמֶּךָ. לְפִיכֵךְ שָׁב אֲתָה בְּבֵית וְאֲנִי
אֵלֶךְ לַלְמוּד מִפִּי אֲבִי.

וּבִדְרָךְ אַגְבִּי, הַגְּמָרָא מַמְשִׁיכָה וּמִסְפַּרְתָּ אֶת
מֵה שְׂאָרַע כֹּאשֶׁר בֵּא רַב אַחָא לַלְמוּד לְפָנָיו

וְגַם עַל הָאֲרִיָּה, הָאֲרִיָּה כִּי כִּשְׁהוּא נָתַן שְׂאֵגָה...⁹

מִרְאֵי מַקּוֹמוֹת וְהַעֲרֹת

שש עשרה אמות הוא אורכו דטביא של צבי דבי עילאי.

אמר ליה קיסר לרבי יהושע בן חנניה: אלהיכם - כאריה מתיל, הוא נמשל, דכתיב בספר עמוס [ג] "אריה שאג, מי לא יירא? ה' אלוהים דבר, מי לא ינבא?". הרי שהקדוש ברוך הוא נמשל כאריה. והוינן בה: מאי רבותיה? וכי בכך היא גדולתו?! הרי פרשא קטיל אריא! כל פרש גבור יכול להרוג אריה?!

אמר ליה רבי יהושע בן חנניה: לאו כהאי אריא, שפרש יכול להורגו מתיל, הוא נמשל, אלא כאריא דבי עילאי מתיל הוא נמשל.

אמר ליה ההוא קיסר: בעינא דמיהזית ליה ניהלי. רצוני שתראני את אותו אריה דבי

וכל כריעה דכרע בתפילתו, נתר חד רישיה, נשר ראש אחד מן המזיק, עד שנשרו כל ראשיו ומת. אמר להו רב אחא לתלמידי אביי למחר: אי לא איתרחיש ניסא, סכינתין! לולא שהתרחש לי נס, סיכנתם אותי.

⁹ חולין נט, ע"ב

שנינו בתוספתא: וקרב, אף על פי שאין לו אלא קרן אחת - מותר.

אמר רב יהודה: קרב - זהו טביא צבי דבי עילאי, של אותו יער הנקרא "עילאי". טגרים - זהו אריא דבי עילאי. אמר רב כהנא: תשע אמהתא הוי בין אונא לאונא, תשע אמות הוא המרחק שבין אונותיו של אריא דבי עילאי. אמר רב יוסף: שיתסר אמהתא הוי משיכה

שיהודה נתן שאגה, פי באו לקחת אותם לעבדים, מי שיגנב את הגביע ומת [בראשית מד, ט], איך אומרים שהוא ימות? אין דבר כזה! א: אין עדים, ולא

מוראי מקומות והערות

הנשים המעוברות את עובריהן. ושורא דרומי קיר החומה של רומי נפל מחוזק הקול. אדמרחק כשהיה האריה במרחק תלת מאה פרסי, ניהם נהם קלא אחרינא קול אחר, נתור ככי ושיני דגברי, נפלו החניכיים והשיניים של האנשים. ואף הוא, הקיסר, נפל מכורסיי לארעא, מכסאו לארץ.

אמר ליה הקיסר: במטותא מינך, בבקשה ממך, בעי רחמי עליה דאריא דבי עילאי דלהדר לדוכתיה, שיחזור למקומו. בעא רבי יהושע בן חנניה רחמי עליה, ואהדר ליה לאתריה, והחזירוהו למקומו.

עילאי.

אמר ליה רבי יהושע בן חנניה: לא מצית חזית ליה, אינך יכול לראותו.

אמר ליה אותו קיסר: איברא, חזינא ליה! באמת אני רוצה לראותו, ועל כרחך אתה חייב להראותו לי.

בעא רבי יהושע בן חנניה רחמי מהשמים. אתעקד נעקד אותו אריא דבי עילאי מדוכתיה ממקומו. כי הוה מרחיק במרחק של ארבע מאה פרסי פרסאות, ניהם נהם אותו אריה חד קלא, ומפחדו - אפילו כל מעברתא, הפילו כל

בְּטָעוֹת, אוֹלִי הוּא חָשַׁב שֶׁזֶה שְׁלוֹ, צְרִיכִים לְהַתְרוֹת בּוֹ, לֹמַר לוֹ: תִּדַּע, זֶה לֹא שְׁלֹךְ. אוֹלִי הָיָה שֶׁם גָּבִיעַ שְׁלוֹ וְהוּא הִתְבַּלְבַּל בְּגָבִיעִים, אִי אֶפְשָׁר לִדְעוֹת, אִי אֶפְשָׁר לִדְעוֹת. אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים שֶׁהוּא יָמוּת? אֵין דְּבַר כָּזֶה! אֲצַלְנוּ יֵשׁ דִּין צֶדֶק, הוֹלְכִים לְפִי דִּין צֶדֶק, אִי אֶפְשָׁר לָמוּת, אִזּוֹ נֶאֱבַד גָּבִיעַ וְאֵין עֲדִים אִזּוֹ אִי אֶפְשָׁר לָמוּת.

אז [האחים הקדושים אמרו:] אֲנַחְנוּ נִהְיָה עֲבָדִים. [אמר להם יוסף:] לֹא, אַתֶּם לֹא תִהְיוּ עֲבָדִים, תִּלְכוּ, "עֲלוּ לְשָׁלוֹם אֶל אֲבִיכֶם" [בְּרֵאשִׁית מ"ד, י"ז], תַּעֲלוּ הַבֵּיתָה. אִזּוֹ בְּאוֹתוֹ רָגַע הֵם תִּקְנוּ אֶת חֲטָא מִכִּירַת יוֹסֵף, כִּי הֵם הִסְפִּימוּ לָמוּת בְּשִׁבִּיל בְּנִימִין.

קָרָה כָּלוּם, נִהְיִיתִי מְלֹךְ, תִּרְאוּ אֵיךְ ה' סוֹכֵב אֶת הַכֹּל". וְהוּא מְנַשֵּׁק אוֹתָם, מְחַבֵּק אוֹתָם מִנַּחֵם אוֹתָם, "וַיִּדְבֹּר עַל לֶכֶם" [בְּרֵאשִׁית נ, כ"א], הוּא אוֹמֵר אֶל תְּשִׁימוּ לִב, "אֶל תִּרְגְּזוּ בַּדֶּרֶךְ" [בְּרֵאשִׁית מ"ה, כ"ד], תִּשְׁכַּחוּ, לֹא קָרָה כָּלוּם, הוּא מְנַשֵּׁק אוֹתָם וְאוֹמֵר לָהֶם לֹא קָרָה כָּלוּם, אֲנִי מִרְגִּישׁ נִפְלָא אֲנִי מִרְגִּישׁ מִצִּיּוֹן, אֲנִי נִהְיִיתִי מְלֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם. וְזֶה לֹא כָּכָה, וְזֶה לֹא חָשׁוֹב. וְלָכֵן [הֵם לֹא הִתְנַצְּלוּ וְלֹא הִתְחַרְטוּ, וְלָכֵן] צְרִיכִים לַעֲבֹר שׁוֹאָה, וְאֵת כָּל הַדְּבָרִים, גַּם מֵה שֶׁקָּרָה בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה [תִּשְׁפָּה י"ד] זֶה הַכֹּל עַל מִכִּירַת יוֹסֵף.

אז עֲכָשִׁי אֲנַחְנוּ קָרָאנוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ זֶה הָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְעַכְשָׁיו זֶה עַל הַמִּשְׁכָּן, הַמִּשְׁכָּן הָיָה בְּשִׁילָה, וְאִזּוֹ מֵתוֹ שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וְעוֹד אַרְבַּע אֶלֶף, כִּי הִפְסִיקוּ לָבוֹא לְרִגְלָה, אִזּוֹ חֲנָה וְאֶלְקָנָה לָקְחוּ אֶת כָּלָם¹⁰.

אבל יוֹסֵף נִשֵּׁק אוֹתָם וְנַחֵם אוֹתָם, "וַיִּנָּשֶׁק אוֹתָם" [עַל פִּי בְּרֵאשִׁית מ"ה, ט"ז] — הוּא מְנַשֵּׁק אוֹתָם, וְהוּא אוֹמֵר לָהֶם "לֹא

מִרְאֵי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

פַּעֲמִים בִּשְׁנֵה שְׁלֹשָׁה מִן הַתּוֹרָה וְאַחַת שְׁקִיבֵל עָלָיו הוּא בְּנִדְבָה שְׁנֵאמַר וְעַלָּה הָאִישׁ הַהוּא מַעֲרִיר מִיָּמִים יָמִימָה לְהִשְׁתַּחֲוֹת וּלְזִכּוֹת לָהּ צְבָאוֹת בְּשִׁילָה וְגו' עַלָּה אֶלְקָנָה וְאַשְׁתּוֹ וּבְנָיו

¹⁰ תָּנָא דְּבִי אֲלִיהוֹ רַבָּה - פֶּרֶק ח

כִּיּוֹצֵא בְּדַבָּר אֶתָּה אוֹמֵר וְהִיא אִישׁ אֶחָד מִן הַרְמָתִים צוֹפִים מִהָרָא אֶפְרַיִם וְשִׁמוֹ אֶלְקָנָה וְגו' (שְׁמוּאֵל א' א) אֶלְקָנָה הָיָה עוֹלָה לְשִׁילָה אַרְבַּעַה

עֲבָשִׁי כָּלֶם, עוֹד עֶשֶׂר דָּקוֹת
כָּלֶם בְּבֵית. אֲז מִבְּקָשִׁים
מִכָּלֶם לְגִמְר שֵׁשׁ דְּפִי גְמָרָא, מִי

שְׂרוּצָה לִישָׁן וְלָקוּם חֲצוֹת אֲז זֶה
עוֹד שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת.

מֵרָאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

מִשְׁגֵּרוֹת דְּמַעוֹת וְאוֹמְרִים לָהֶם נַעֲלָה עִמָּכֶם
 וְכֵן אָמַר לָהֶם עוֹד הַפַּעַם עַד שֶׁעָלוּ עִמּוֹ לִשְׁנָה
 הַבָּאָה חֲמִשָּׁה בְּתִים וְלִשְׁנָה הָאַחֶרֶת עָלוּ עִמּוֹ
 עֲשָׂרָה בְּתִים וְלִשְׁנָה הָאַחֶרֶת הִרְגִּישׁוּ כּוֹלֵם
 לַעֲלוֹת וְהָיוּ עוֹלִין עִמּוֹ כְּמוֹ שִׁשִּׁים בְּתִים וּבִדְרֹךְ
 שְׁהִיָּה עוֹלָה שָׁנָה זֹאת אֵינוֹ עוֹלָה לִשְׁנָה הָאַחֶרֶת
 עַד שֶׁהָיוּ כָּל יִשְׂרָאֵל עוֹלִין וְהָיָה אֲלַקְנָה מִכְרִיעַ
 אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לִכְפָּ זְכוֹת וְחִינָךְ אוֹתָם בְּמַצוֹת
 וְזָכוּ רַבִּים עַל יְדוֹ. הַקֶּבֶ"ה שְׁהוּא בּוֹחֵן לְבוֹת
 וְכִלְיוֹת א"ל לֵאֲלַקְנָה אֵתָּה הַכְרַעַת אֶת יִשְׂרָאֵל
 לִכְפָּ זְכוֹת וְחִנָּת אוֹתָם בְּמַצוֹת וְזָכוּ רַבִּים עַל
 יְדֶךָ אֲנִי אוֹצִיא מִמֶּךָ בֶּן שִׁיכְרִיעַ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל
 לִכְפָּ זְכוֹת וְחִנָּךְ אוֹתָם בְּמַצוֹת וְזָכוּ רַבִּים עַל
 יְדוֹ הֵא לְמַדַּת בִּשְׁכַר מַעֲשֵׂה אֲלַקְנָה שְׁמוּאֵל

וּבְנֵי בֵיתוֹ וְאֶחָיו וְאֶחָיוֹתָיו וְכָל קְרוֹבָיו הָיוּ עוֹלִין
 עִמּוֹ וְאָמַר לָהֶם לְמַדּוּ דֶּרֶךְ עֲבוּדָה מִן הַכְּנוּעִים
 וּמִן הָעֲבוֹת שֶׁעָשׂוּ דֶּרֶךְ עֲבוּדָה לַע"ז שֶׁלָּהֶם
 אַע"פ שֶׁהֵם הֵבֵל וְרִיק, ק"ו שְׁאֵתָם צְרִיכִים
 לַעֲשׂוֹת דֶּרֶךְ עֲבוּדָה וְלַעֲלוֹת לִפְנֵי אֲרוֹן בְּרִית ה'
 שְׁהוּא אֵל חַי וְקַיִים בְּרִיךְ שְׁמִיָּה לַעֲלֹם וְלַעֲלָמִי
 עֲלֵמִיאִי אָמַר לָהֶם שִׁיעָלוּ כּוֹלֵם עִמּוֹ וְכִשְׁעוֹלִים
 עִמּוֹ בְּדֶרֶךְ הָיוּ לִנֵּן בְּרַחוּבָה שֶׁל עִיר וְהָיוּ
 מִתְקַבְּצִין הָאֲנָשִׁים לְבָד וְהַנָּשִׁים לְבָד שֶׁכֵּן
 הָאִישׁ הִיָּה מְדַבֵּר עִם הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה עִם
 הָאִשָּׁה וְגָדוֹל עִם הַקָּטָן וְהִיתָה הַמְּדִינָה
 מְרַגֶּשֶׁת וְהָיוּ שׁוֹאֲלִים לָהֶן לְהִיכֵן תִּלְכוּ
 וְאוֹמְרִים לָהֶם לְבֵית הָאֱלֹהִים שֶׁבִּשְׁלִילָה
 שְׁמַשֵּׁם תִּצָּא תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְאֵתָם
 לְמוֹה לֹא תִבּוֹאוּ עִמָּנוּ וְנִלְךְ בִּיחָד, מִיד עֵינֵיהֶם

**שיעור שנמסר בקדושה
רבה בקר שבת קדש
תרומה א' אדר תשפ"ה**

למחר", זה היה סוף השבועים
ימים הראשונים, ואז צריך
לבקש אשור, עוד שנים עשרה
שעות כבר לא צריך שום אשור.
אבל המן התעקש, הלך בחצות
מתחת לחלון של המלך והוא
צועק "הצילני מקלפת המן
עמלק..."

אחשורוש התעורר מהשנה, זה
לא בסדר להעיר
אדם באמצע הלילה. אז הוא
שאל: מי שם? אמרו: המן. אז
הוא שאל אותו: מה אתה רוצה?
אז הוא אמר: אני רוצה להנצל
מקלפת המן עמלק, מהקלפה
של עצמי. אז אחשורוש אמר
לו: בסדר, יעשו עץ גבוה
ויוציאו אותך מקלפת המן
עמלק. וככה הוא נפל לגיהנם.

**שיעור שנמסר בשבת
משפטים בקידוש
להולדת נינת מורינו הרב
בת לד' שמואל איזיק בן
ר' נחמן צוקר**

[כתוב] בגמ' ב"ב דף קמ"א

הלכה כאביי בי"ע"ל קג"ס, אביי
זה נשמת יעל, יעל זה עלי
הכחן, הוא אמר לחנה עד מתי
תשתפרין, היא מתפללת
ומתפללת בלי סוף, די, מספיק,
כמה בקבוקי שמפניה שתית?
עלי יוצא מדעתו, היא לא
מפסיקה להתפלל.

אשה מתחילה להתפלל - אז
היא לא מפסיקה (אשתו של
רבי נתן בייטלמאכר כליל הסדר התפללה
והתפללה, והוא מסכן בינתיים היה צריך
לחכות). עלי כבר רוצה לנצל את
בית המקדש... קראנו היום על
המגורות והשלחן והארון, היה
שם מלא זהב והוא צריך לנצל
את בית המקדש, אבל חנה לא
גומרת. מה את רוצה? אני רוצה
בן! בסדר, תבקשי בן, וזהו
תלכי...

וגם אחשורוש היה ככה. המן
קם באמצע הלילה ובא
לארמון, אשתו אמרה "תחכה

ורקדנו בלי הפסק ונשארתי אצלו לשבת. אני לא זוכר אם הסתפקתי להתקשר [הב]יתה. ואז התחילו להתקרב עוד ועוד אנשים. גדלי' קעניג לא סלח לי שסחבתי ממנו אנשים. ואז [ה]רב מיכאל, אני לא זוכר את שם המשפחה שלו, הוא נסע לטיול באירופה והגיע עד ציריך והיה ערב שבת והוא [ראה] אנשים שהולכים לבית הכנסת והילדים לבושים כמו נסיכים והילדות לבושות כמלכות. הוא בחיים לא ראה [כזה] דבר. אז הוא ביקש ממשהו להיות אצלו

שאם נולדה בת מקבלים מאתיים, זה לא משתלם, צריך לשלם מאתיים, אני לא יודע איך יעמדו בתשלומים, רב חיסדא אמר שבנות עדיפות מבנים. אם הבן לא לומד גמ' אז הוא סתם דפוק, אין מה לעשות איתו

(באמצע הר' סוכות הגיע)

אני לא יודע מה אתה עושה פה. פגשתי אותו בברית של דוד קרמר. זה הי' לפני 54 שנה. ואמרתי זהו, אני איתו [עד] סוף החיים שלי. זה הי' ביום שישי

לא יודע למה זה נמצא בחומש, כתוב לפלגות ראובן גדולים חקקי לב למה ישבת בין המשפתיים לשמוע שריקות עדרים לפלגות ראובן, עשו שריקות [-] זה לדעת מי מנצח ומי מפסיד, "ודן למה יגור אניות. הדנים היו היחידים בשואה שהצילו יהודים. חשבתי [שזה] היה במשך יום אחד אבל קראתי שזה היה במשך שבוע שלם, העבירו מנורווגיה לדניה זה מרחק 16 ק"מ, אשתו של [רפאל] בן הרוש סיפרה לי שהיא היתה מדניה והצילו אותם. זבולון עם חרף

ונרדם ואז הוא קם לסעודת שבת וראה איך כולם יושבים [ושרים] שירים, בחיים הוא לא ראה כזה דבר. ואח"כ חזר לארץ והתקרבו אלי ואז לקחתי אותם (למירון כמה שבועות) לקוממיות אצל [-] שהי' דוד של עמרם בלוי, זה היה בתש"ל הרב מנדלזון עוד היה בחיים. ואח"כ לקחתי אותם לישיבת התפוצות [-] הרב יצחק גינזבורג החליט שאני משוגע ולקח את כולם לחב"ד.

[קראנו] לפני שבועיים בפר' בשלח על דבורה, הנה יש כאן חומש שמות, אני

(הביאו לרב גמ' נדרים נזיר סוטה) סוטה
זה בסוף תמיד זה מתחבא
מאחורי הכל. בדף לה. ...פתח
יהושע דקא משתעי אמרי [ה-]
דין ראש קטיעה ימלול. שובו
בנים זה אנשים בלי לב בלי
ראש. לי אין לב. שמו לי קוצב
לב מפלסטיק. (פונה להר' סוכות) זה
אנשים לא נורמלים פה בלי לב
ובלי ראש.

[נשארין] עוד כמה אלפי ניצולי
שואה. מי שהי' אז בן
15, אז היום הוא בן 95. לפני
שלוש שנים נפטרה דודה שלי

נפשו למות, רק שבט זבולון
הגיע בתמימות.

[כתוב] בדברי הימים ולעדור
בלא לב. אין להם לב.
כמו יהושע שאמרו שאין לו
ראש. (פונה לנכדו) זה הראש שלך?
זה לא [אמיתית] זה מפלסטיק.
הולכים אחרי הצדיק בלי ראש.
משה אמר ליכנס לים אז פשוט
נכנסים. מה? משה רוצה
שתטבעו [תחשוב] לפני זה. אבל
הם לא חשבו פעמיים משה אמר
אז נכנסים. כתוב בגמ' סוטה
שקראו ליהושע ראש קטיעא.

סאסי. אחות אמי. הם שתי אחיות. נסעתי עם נתן לפני כמה שנים לדודה מלכי והיא סיפרה לי. אחת היתה גבוהה והיתה בת שבע עשרה והשניה היתה נמוכה והיתה יותר צעירה. אז הגבוהה עברה לצד ימין אבל הנמוכה ניסתה לעשות את עצמה גבוהה אבל הנאצים לקחו אותה לצד השני ואז היה רגע שהנאצים לא שמו לב והיא ברחה לצד השני וכשבאו לחפש [אותה] התערבבה כבר בין כולם. כאן בארץ בקושי ידעו מה קורה. אני הייתי ילד בן שנתיים ולא הבנתי כלום, אני זוכר שני [דברים] מהשואה. אחד בשביעי של פסח אמא שלי בכתה כל היום על הקרובים שלה שנרצחו. ועוד דבר כשנגמרה המלחמה (ו') אייר היה כאן חגיגות ואמא שלי אמרה לי זה לא שייך אלינו החגיגות, נרצחו שש מיליון יהודים. בל"ג

בעומר [—] הכניעה הראשונה, פירסט קונטרקט, הרב זיבלרמן [זילברמן] חיכה עם ההדלקה במירון עד שהלבנה תצא.¹¹ מה הקשר בין הלבנה להדלקה? [תמיד] הזריחה זה בערך ב-9:30 ואותה שנה זה היה ב-10:10 ואז הגיע מברק שבדיוק אז היטלר התאבד. אח"כ [הכניעה] הסופית היה ביארצייט של ר' שלמק'ה זווילעהר בכ"ו אייר. והכניעה של יפן היה ביארצייט של ר' אלעזר בן ר' שמעון, בזכות הצדיקים נגמרה השואה. [--ה] זה נחלת אשר ומגיע עד צידון, מה שכתוב אצל זבולון וירכתו על צידון הכוונה שהיה להם מספנה בצידון [מ]שם היו יוצאים בספינות שלהם לכל העולם. כתוב בגמ' כתוב שהיו מביאים ענב א' שממלא את כל האניה. הגמ' בכתובות דף קי"ב מספרת

¹¹ (אני לא יודע למה היא לא רצתה לצאת. שמואל איזיק אומר שהלבנה למדה בשו"ב בנים, זה תירוץ טוב).

יהיה לנו בעז"ה דור שישי ודור שביעי ודור שמיני.

עכשיו שבת מברכים מתחיל האור של פורים. פורים זה האור הכי גדול מכל השנה. יותר משבועות יותר מראש השנה יותר מיום כיפור, מתגלה יסוד אבא, יסוד אמא זה עד שליש החזה ויסוד אבא זה עד היסוד ובפורים זה ממשיך ליסוד רחל ועוד ועוד. יש כאלה שקוראים את המגילה כל יום מר"ח.

ביום חמישי התפוצצו חמישה מטענים באוטובוסים. היה צריך להיות [טבח] כמו בשמחת תורה [תשפ"ד]. כל אוטובוס מאה אנשים אז היה צריך להיות חמש מאות הרוגים ואלף פצועים. [אבל לא קרה כלום כי] הם לא יודעים לכוון את השעון. התבלבלו בין הבוקר לערב. ואז איזה אשה ראתה שקית ואמרה לנהג והוא הוריד את כולם

שפעם ר' יהושע בן לוי הגיע לגבלא והוא ראה בתוך הכרם עגלים, אז הוא אמר יש כאן עגלים בתוך הגפנים. למה לא שומרים? אז אמרו לו זה לא עגלים, זה אשכול של ענבים. זה היה כ"כ גדול שזה נראה כמו עגלים. ואח"כ ר' חייא הזדמן לשם והיה נראה בגפנים כמו עיזים אז אמרו לו זה לא עיזים זה אשכול אחד של ענבים. אז בקי"א הגמ' אומרת ודם ענב תשתה חמר וכו' מביא ענבה אחת בקרון או בספינה. ענבה אחת ממלאת את [כל] הספינה. אדם מביא ענב אחד הביתה ותוקע בזה ברז ויש לו יין למאה שנה.

בשנולדת בת צריך לקרוא את הגמרא בב"ב שרב חיסדא אמר שעדיף לי בנות מבנים, עכשיו נולדה לי בת נינה, זה כבר דור חמישי, לרב אלישיב היה 1200 נכדים כשנפטר היה כבר דור שישי.

ואחרי חמש דקות האוטובוס
התפוצץ, זה היה נס בתוך נס.
עכשיו [הצבא] נכנסו לתוך ג'נין
קצת יותר ברצינות.

זה. האריס [סגנית נשיא ארצות הברית
שהתמודדה לנשיאות] חשבה שגם
באמריקה זה יעבוד, [שמי
שאנטישמי כולם בוחרים בו], אבל
אמריקה זה בני יפת, אמרו אין
כזה דבר. כשעברו את הירדן
הגלים הגיעו עד גובה שלוש
מאות מיל. דובלה עשה מפה
שראו את זה עד אוקראינה.

באירופה אתה אומר שהיהודים
הרגו גוי מיד עושים
פוגרומים, כשהיה האבבעבועות
השחורות הרגו שש מאות אלף
יהודים, אמרו היהודים עשו את

והתקדשתם

היצר הרע – זה האויב הגדול ביותר של האדם

השבוע לפני 3 שנים מורינו התחיל לומר מדי שבוע שיערו בספר הקדוש פלא יועץ על עניין קדושה

בְּלִם צְרִיכִים לְלַמֵּד "פְּלֵא יוֹעֵץ", "פְּלֵא יוֹעֵץ", פְּאוֹת ז' ¹² הוּא פּוֹתֵב

מוראי מקומות והערות

¹² פלא יועץ חלק א אות ז זוג

לא כן לקדושים המקימים מצותם בקדשה ובטהרה כדת מה לעשות, אוכלים פרות בעולם הזה שישמחו ביוצאי חלציהם בהיות פרים קדש הלולים, אנשים חכמים ונבונים, שלמים במדות ובדעות, מלאים דעת ויראת השם, שאין שמחה לאיש בעולם גדולה מזו ויתנו מעדנים לנפשם לעולם הבא. מה נדבר ואין הפה יכול לדבר רעת האדם שאינו נוהר להתקדש, ורב טוב למי שהוא נוהר, אחד אנשים ואחד נשים, שיהא זרעם זרע קדש זרע אנשים. הנה כי כן יזהר כל איש ויזהיר את אשתו ואת בנו ובנותיו ואת כל הסרים למשמעתו באזהרה גדולה, וירים כשופר קולו לפני חילו, אל יבוש ואל יכלם מלדבר בדברים שבין איש לאשתו לכבוד אל וקדשתו ויצוה כי כרכאי באמר חוסו על קונכם ועליכם ועל נפשות יוצאי חלצכם והזהרו מאד, חזקו ואמצו להתקדש.

"והחי יתן אל לבו" (קהלת ז ב) באותו פרק, רצוני לקים מצות בוראי דוקא ולא להנאותי, רק כל מעשי לתקן הדברים בשרשן במקום עליון, כי הדברים עתיקים, אשרי ילוד אשה שזוכה לעשות לתקן דברים

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות ובדעות תלוי בזמן הוויג ובכונת הוויג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבות שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים וטפשים בנים משיחיתים כל מום במ. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנזיקים היו צועקים מרה עליו באמר, למה עכרתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאז את עונם, אב ואם נוטלים חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לוטה מה יעשה אותו הבן ולא יחטא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרח ויגיעה רבה כלי האי, ואולי יוכל להפך טבעו ומוצגו הרע.

אדם רואה שקשה לו השמירת עינים – שיצטק על אבא שלו: איך אתה הבאת אותי לעולם?! תראה מה שקורה לי!! אבל האבא יעשה תשובה, מה הילד אשם, הילד לא אשם, הוא רוצה ללמוד – הוא לא מצליח, זה הכל אשם האבא, הכל אשם האבא.

כי חתנה זה לא בשביל תאוות, ולא בשביל יצר הרע, מי שיש לו יצר הרע – אסור להכנס בכזה חתנה. הרב'ה אומר: לא ללכת לחתנות!¹⁶ הרב'ה הזהיר: שאף

שכל אחד צריך לצעק על אבא שלו, דבר ראשון זה לצעק על האבא, כל אחד וכל ילד שהוא רואה שהוא לא מצליח ללמוד, הוא לא מצליח להתרבו, שיצטק על אבא שלו. ככה אומר ה"פלא יועץ"¹³. בלם יסעו ל"פלא יועץ", ה"פלא יועץ" כותב באות ו', הכל [כל ספרו מסדר] לפי א' ב'. הוא היה גר באיזה כפר, הוא היה ליטאי, הוא כתב את הספר הכי חשוב – "פלא יועץ", בלם צריכים לקנות את הספר!¹⁴, זה הספר הכי חשוב שיש בעולם!¹⁵, והוא אומר: שאם

מראי מקומות והערות

יועץ" בלי יוצא מהפלא! גם אתה תסע ל"פלא יועץ".

¹⁴ מהיום נלמד כל יום סעיף, אתה תביא לי כל יום, אתה תביא לי, כל שלשידעס "פלא יועץ", נקרא איזה סעיף אחד מה"פלא יועץ".

¹⁵ והיו שם [– בציינו בסיליסטרה שבבגלגריה] איזה אלף איש היו שם, ביום רביעי בלילה פירשת משפטים, זה הסוף של שובב"ם, היו אצל ה"פלא יועץ" – רבי אליעזר פאפו.

¹⁶ לקוטי הלכות הלכות שבת ו' כ"ג

העומדים ברמו של עולם, ומי שהוא קדוש ומשרתו קדושים מסתכל מתי יבוא טפה שהצדיק נוצר ממנה כמו שאמרו (נדה לא, א) על פסוק (במדבר כג י) "ומספר את רבע ישראל". ומי יתן והיה שיהא זרעי זרע קדש. או יאמר בפה שתשמע גם אשתו ותתן גם היא דעתה לכך, אב הרחמן תן לי זרע קדש זרע אנשים דומים לאברהם יצחק ויעקב וכו' ור' פלוני ור' פלוני. ויכון שהוא מקים המצוה על דעתם ועל כונתם וסומך עליהם. ויחשב שכך לו להודו עמ אשתו, כמו למסר נפשו למיתה על קדוש השם.

¹³ לכן נסעו ל"פלא יועץ", שבוע שעבר בלם היו ב"פלא יועץ", זה סוף שובב"ם. שבוע שעבר זה היה משפטים – בלם נסעו ל"פלא יועץ", בלם חכים ליסוע ל"פלא

כי באמת כל השמחות ששמחין על החתונה הוא פליאה לכאורה, באשר שמעתי זאת בפרוש מפיו הקדוש, שאמר שאין העולם יודעים כלל מה זו שמחה שיה נושא זאת, כי בודאי אין ראוי לשמח על ענין

הראשון, אז הלילי"ת רצתה ישר להכנס בו, הלילי"ת זה גקבא דתהומא רבא. אז ה' הוריד ענן, בכדי שהלילי"ת לא תכנס באדם הראשון¹⁷.

אבל בזמן היחוד היא נכנסת, בזמן היחוד אז היא נכנסת, ואז הילד נולד עם רוחות רעות, והוא נהיה חלק מהלילי"ת, הוא נהיה חית טרף, הוא רק היפראקטיבי, והוא רק משתולל, והוא לא רוצה ללמוד, והוא לא רוצה להתפלל. ההורים הם לא מבינים: למה זה? מדוע זה? כי התנתה...

אחר לא ילד לחתנה, בשום אופן לא! רק חתנה כזאת שמתכוננים להביא את מלך המשיח, חתנה זה בשביל להביא את מלך המשיח, לא בשביל תאוות.

היצר הרע זה לילי"ת, הוזהר אומר בדרך ים בויקרא, הוא אומר: היצר הרע זה לא טבע, זה לא חושים, היצר הרע זה הלילי"ת שנוכנסת בתוך הבן אדם, אדם יש לו לילי"ת, וכרגע שאדם הראשון נברא הלילי"ת רצתה להכנס בו, אז ה' לא נתן. ככה אומר הוזהר בדרך ים בויקרא, שפשה' ברא את אדם

מראי מקומות והערות

ביה, ודא בעא לאעלא ביה, ולא הוו יכלי, עד דגער בהו קודשא בריך הוא, ואדם הנה שכיב גופא בלא רוחא, וחיזו דיליה ירוקא הוה, וכל אינו רוחין סחרן עליה. בההיא שעתא נחית עננא חד, ודחא (זוריק) לכל אינו רוחין.

[תרגום: בא ראה, מנקה תהום רבה נמצאת רוח נקבה, רוח של כל הרוחות, ובארנו ששמה לילית, והיא נמצאה לראשונה אצל אדם. ובשעה שנברא אדם ונשלם גופו, הודמנו על אותו הגוף אלף רוחות מצד השמאל. זה רצה להכנס בו, וזה רצה להכנס בו, ולא היו יכולים. עד שגער בהם הקדוש ברוך הוא, ואדם היה שוכב גוף בלי רוח, ומראהו היה ירק, וכל אותן רוחות סובכות אותו. באותה שעה ירד ענן אחד ודחה (זוריק) את כל אותן הרוחות].

זה. אך באמת עקר השמחה של חתונה הוא שמחת ישראל, שעקר שמחה דקדשה הוא מחמת שאנו יודעים ומאמינים שענין זה בשרשו הוא גבוה מאד מאד כידוע, והיה נולד מזה ישראל שיבדשו שמו כנ"ל, עד שיצאו צדיקים גדולים עד שיבוא משיח מדורותינו שיתקן הכל, וזה עקר שמחתנו, ומזה ודאי יש לנו לשמוח הרבה על החתונה.

¹⁷ זהר ח"ג ויקרא יט, ע"א

תא חזי, מנוקבא דתהומא רבא עלאה, אשתכחת חד נוקבא רוחתא דכל רוחין, והא אוקימנא לילית שמה. והיא אשתכחת בקדמיתא לגבי אדם. ובשעתא דאתברי אדם, ואשתלים גופיה, אזדמנו על ההוא גופא אלף רוחין מסטרא דשמאלא. דא בדא לאעלא

אָדָם לא מבין שהתחנה זה לא בשביל תאוות, ולא בשביל יצר הרע, היצר הרע הוא בא להכשיל את הַבֵּן אָדָם, הוא לא בא לעזר לַבֵּן אָדָם. אָדָם חושב, שהיצר הרע זה בא לעזר לו, "חבר" שלו. היצר הרע זה החבר הכי הכי גרוע שיכול להיות! זה "יצר לב האדם רע מנעריו" (בראשית ח, כא), מגיל אָפֶס כָּבֶד יש לו יצר הרע, מגיל אָפֶס. בגיל 13 מגיע יצר טוב, הוא (- היצר הרע) אומר לו: מה אתה פולש? הוא מיד מגיש תביעה לפרקליטות, הוא פונה למשטרה שמיישהו פלש לשטח שלו. ברגע שֶבֶן אָדָם נהיה בגיל 13 אז צריכים לעשות

אָדָם לא מבין שהתחנה זה לא בשביל תאוות, ולא בשביל יצר הרע, היצר הרע הוא בא להכשיל את הַבֵּן אָדָם, הוא לא בא לעזר לַבֵּן אָדָם. אָדָם חושב, שהיצר הרע זה בא לעזר לו, "חבר" שלו. היצר הרע זה החבר הכי הכי גרוע שיכול להיות! זה "יצר לב האדם רע מנעריו" (בראשית ח, כא), מגיל אָפֶס כָּבֶד יש לו יצר הרע, מגיל אָפֶס. בגיל 13 מגיע יצר טוב, הוא (- היצר הרע) אומר לו: מה אתה פולש? הוא מיד מגיש תביעה לפרקליטות, הוא פונה למשטרה שמיישהו פלש לשטח שלו. ברגע שֶבֶן אָדָם נהיה בגיל 13 אז צריכים לעשות

אז כל הענין של התחנה, זה לא בשביל התאוות ולא בשביל היצר הרע. אז אדם מתחנך כי יש לו יצר הרע, אם לא היה לו יצר הרע – לא היה מתחנך בכלל.

(שעור מתשפ"ג).

מראי מקומות והערות

הַגֹּזַע שֶלָּהֶם זֶה גֹזַע אֲרֹפָאִי, אִם קוֹרְאִים לַעֲצָמִים 'אַבְרָהָמִים', כִּי הֵם בָּאִים מֵאַבְרָהָם אֲבִינוּ. אֲבָרָהָם אֲבִינוּ נָתַן לָהֶם מִתְנַת (בראשית כה, ו).

¹⁸ בְּנִפְאֵל הֵם אוֹמְרִים שֶהֵם צָאצָאִים שֶל אֲבָרָהָם אֲבִינוּ, וְלִכְּן קוֹרְאִים לָהֶם 'אַבְרָהָמִים', מִי שֶלָּמַד אֶת הַתּוֹלְדוֹת שֶל הוֹדוּ, אִם הוֹדוּ זֶה אֲרֹפָאִים, הַהוֹדִים זֶה שֶבֶט אֲרֹפָאִי, שֶהֵגִיעַ עַד הוֹדוּ, שֶבֶרַח מֵאַרְפָּחָה. אִם

משה נשאר נשמה בלי גוף

לצאת, כמו משה רבנו שהוא נשאר נשמה בלי גוף, הוא כבר לא הרגיש שום דבר.

הרמב"ם אומר משה רבנו נשאר נשמה בלי גוף, כל הענין של משה שהוא כבר נהיה נשמה בלי גוף לגמרי, וזה הסבה שלא כתוב משה [בפרשת תצוה, כפי שהקשה לפני כן] כי אין משה בכלל, הוא לא קיים, כי משה כבר נהפך לאויר [היינו לרוחני לגמרי], נהפך לדבר מפשט לגמרי, הרמב"ם אומר הוא נהפך לשכל גמור, אין לו שום תאוות, אין לו כל הענינים המרגשים המתעוררים, משה היה כבר נקי לגמרי, לכן כתוב בניה לא כתוב בניו, ושני בניה עמה, שני בניה זה לא שלו הוא לא שיד לדבר הזה, משה לא שיד לזה בכלל.

אדם צריך לדעת שהפיתרון לכל

אדם צריך לדעת שכל אחד יכול להתגבר על היצר הרע, כל אחד, ה' נותן לכל אחד יצר הרע במדה שהוא יכול להתגבר עליו, כל אחד [הנסיון שמקבל] זה במדה במשקל במשורה, כל אחד יכול להתגבר, ואחרי חטא עין הדעת אז צריכים להתגבר על היצר הרע, אחרי חטא עין הדעת אז אדם צריך להתגבר על היצר הרע זה תאוה לעינים, הוא (-אדם הראשון) אכל מהתפוח, ואדם צריך לדעת שזה העבודה שלו להתגבר על היצר הרע זה העבודה שלו לצאת מהיצר הרע, לא להגרר אחריו, כי היצר הרע זה לא הזדמנות שאפשר לעשות מה שעולה על הלב, מה שבא לי, אין מה שבא לי, זה לא לפי מה שבא לי, זה הולך לפי מה שכתוב בתורה הקדושה, אדם צריך לצאת מהיצר הרע לגמרי,

הביאו כסף הביאו שעוני זהב
הביאו עגילים.

[וכן בעגל] אלה אלהיך ישראל,
הנזמים, [הגברים] פרקו את הנזמים
[מגשותיהם], הנזמים התפרקו
מעצמם, פתוב שהם פרקו בכח את
הנזמים עם חתיכת און, לכן לאשה
אסור לכבם בראש חדש, כי ה' קבע
את זה לחג ממש [לנשים], אשה
היא צריכה לכבם או מערב, פתוב
נסתרת שם ביום המעשה, יום
המעשה זה ערב ראש חדש,
לומדים מהספור על דוד המלך.
(שעור מתשפ"ב).

הדברים זה שהוא יוצא מהיצר
הרע, והאשה נדאי רוצה לצאת מזה
והוא צריך גם לצאת מזה, אצל
האיש זה הרבה יותר מסכן מאשר
אצל האשה, ולכן הנשים לא חטאו
בעגל שום אשה לא חטאה בעגל,
כמה שהרביצו להם מכות רצח,
אדם צריך לדעת שמשה רבנו אמר
לשבר [לנשים] את השוקים¹⁹, כך
הוא אמר, פתאום משה נעלם לנו
פתצוה, אמר לשבר את השוקים,
זה הכל הפרשות האלה אמר לשבר
את השוקים, ה' אמר לו חס ושלום
תעשה מזה ביור, מה הוא יעשה
ממראות מה יש לעשות ממראות,
כבר הביאו זהב הביאו תכשימים

מראי מקומות והערות

שוקיהן של (-נשים) אלו המראות למה הן
צריכין א"ל הקב"ה למשה משה על אלו אתה
מבזה המראות האלו הן העמידו כל הצבאות
הללו במצרים טול מהן ועשה מהן כיור
נחשת וכו' לכהנים שממנו יהיו מתקדשין
הכהנים שנאמר ויעש את הכיור נחשת ואת
כנו נחשת במראות הצובאות אשר צבאו
באותן המראות שהעמידו את כל הצבאות
האלה:

¹⁹ מדרש תנחומא פקודי - פרק ט

כיון שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה
לעשות את המשכן עמדו כל ישראל ונתנדבו
מי שהביא כסף ומי שהביא זהב או נחשת
ואבני שוהם ואבני מלואים הביאו בזריות
הכל אמרו הנשים מה יש לנו ליתן בנדבת
המשכן עמדו והביאו את המראות והלכו להן
אצל משה כשראה משה אותן המראות זעף
בהן אמר להם לישראל טולו מקלות ושברו

הוספות ממורינו הרב שליט"א

במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול וגורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שזכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרה בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניים קשים ויפשטו עורו מבושרו להכחיש חס ושלום ביחודו, ויבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ופזה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה בדיון.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, וכשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתונוג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה, ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זנוג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת ויסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבינו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר

אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש
לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ
במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות
טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב
במחשבותם שום מחשבה זרה, כי
קרוב הוא להיות בעילתו בעילת
זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים
ילדו רעים וחמאים ומפשים בנים
משחיתים כל מום בם. ומה יתאונן
אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך
ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה
לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא
גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם
היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם
בנזיקים היו צועקים מרה עליו
באמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו.
וכי ישאו את עונם, אב ואם נומלים
חלק בראש, כי הם אבות הממאה
ואין על הבנים כל כך אשמה, כי
מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע
וחקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו
הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה
רע, וצריך עמל וטרח ויגיעה רבה
כלי האי, ואולי יוכל להפך טבעו
ומזנו הרע.

תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה
של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל
מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא
מהצדעת משכא דחויא, ופך יאמר.
וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג
ושמחה בעשיית מצות עשה של
ונקדשתי באופן הנזכר לעיל
שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים
באמצע אכילה ותיחוד הקדוש
לעשות לו העינוים קשים הייתי
משמח את עצמי על קידוש השם
יתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אף
יזהר שיהיה דובר אמת בלכבו
ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על
לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב
באמת גמור, ולא ישמה את עצמו
להיות בגויב דעת עליונה חס
ושלום.

פלא ידעך אות ז זווג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא
א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות
ובדעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג,

קדושות הפרשה

למה אין את שם "משה" בפרשה?

לעולם זה להחזיר את הרשעים בתשובה.

אדם צריך לנסע לשיבות להחזיר בתשובה כל אחד רוצה לחזור בתשובה כל חלוני רוצה לחזור בתשובה אומרים להם הדתיים האלה גנבים רמאים רוצחים הנה רצחו את כל הייגנים רצחו זה פשע לא יכפר בספר מכבים אני קראתי דברים גוראים אבל פה הוא מביא שיהודים הרגו יהודים, היהודים המתנגדים הרגו יהודים עד שבא מתתיהו אמר עכשו יהיה הפוך אבל מקדם יהודים הרגו יהודים המתנגדים היו הורגים יוצאים מהמערות מתחבאים במערות טובחים בהם, דברים גוראים צריכים לקרא את זה לדעת מה היה גורל היהודים.
(שעור מתשפ"ב).

למה אין את השם של משה [בפרשת תצוה] מי מחק את השם של משה מי מדפיס את הפרשיות זה שובו בגים למה הוא הוציא את השם משה מהפרשה, אני חפשי לא מצאתי אולי נחפש אולי אתה תחפש תמצא למה אין משה בפרשה, מפרשת שמות כבר מזכירים את השם של משה אלא משה אמר מחני נא משה אמר או שאתה סולח על עוון העגל.

כי הצדיק אומר תמיד מחני נא כתוב מי נח למה מי נח כי נח לא אמר מחני נא אם נח היה אומר מחני נא מיד המבול היה גפסק, לפני המבול היו עושים תשובה בסוף, בסוף כל הרשעים עושים תשובה כי כל מה שבאנו

קדושת הצדיקים

י"א אדר – יארצייט החיד"א

ששם מוחלים את העונות אוטומטי אצלנו
היהודים צריכים לעשות קבלה ודווי וחרטה,
וחרטה מעומק הלב. כתוב רמב"ם תשובה פרק
ב' הלכה ב' עד שיעיד עליו יודע תעלומות
שלא יחזור לחטא הזה יותר בנבחרדוק היו
חוזרים על ההלכה הזאת שש שעות מראש
חדש אלול עד ערב ראש השנה עד שיעיד
עליו יודע תעלומות שלא יחזור לחטא.
(ארזי הלבנון).

היום זה י' באדר, י"א אדר זה היארצייט של
החיד"א, ר' יוסף חיים זה החיד"א הקדוש, י"א
אדר זה היום הכי קדוש שיש בשנה ועכשיו
אדר שאפשר להמתיק את הכל כי יחיד
ממחה מתיר את הנדר מז' אדר הצדיק מתיר
את כל הנדרים ואת כל העונות רק אם אדם
עושה תשובה אנחנו לא נוצרים ולא מסלמים

מילתא דבד יחזותא

שורות של כסאות, שהפכו למיטות של ילדים...

7: הרגע הזה, שאתה מתקשר לשני חברים, ושניהם בממתנה – ואתה בטוח שהם מדברים עליך...

8: הרגע הזה, שזה מרים כביסה מהחדר למכונה – ומגלה שייסדת את שביל הגרביים...

9: חכם תימני פעם אמר לי: אם קר לך... תתקרב למזגן. אם קר לך מאוד... תתקרב עוד. אבל אם קר לך מאוד מאוד מאוד... אין לך ברירה – אתה חייב להפעיל!...

10: טארמפ כעס על זלנסקי, שלא הגיע עם חליפה לפגישה בבית הלבן. עכשיו תדמיינו איך הקב"ה כועס עלינו – כשאנחנו מגיעים לתפילה, בלי כובע וחליפה!...

1: לפי המחירים של "אוזני המן" – הייתי מצפה שלפחות הן יגיעו עם עגילים...

2: מכירים את הרגע המתוק הזה, שבו אתם מתעוררים בבוקר, ואתם מלאים אנרגיה? – גם אני לא!...

3: מכירים את זה ששמים בחנות שלט: "אחזור עוד 10 דקות" – עכשיו לך תדע מתי הוא שם אותו?

4: ראיתי עכשיו מישהו מחטט באוזן עם מפתח רבע שעה, ועושה "כחחח כחחח". כנראה המוח לא מניע לו – אולי נמליץ לו על "ידידים"?

5: החבר הזה שגרוע בלכוין בכביש. – ימינה – איפה? – ממש בפניה שעברנו עכשיו...

6: זה לא אולם שמחות חרדי – אם בצד אין

קדושת הצדיק

מי שלא בא למנן הצדיק – מקולל

אמר אורו מרזו? מלאך ה', לא דבורה אלא מלאך ה' אמר, הוא מקלל את כל מי שלא בא לעזור לצדיק, למנן של הצדיק הוא מקלל, "אורו מרזו אמר מלאך ה' אורו ארור ישיביה כי לא באו לעזרת ה' לעזרת ה' בגבורים, תברך מנשים יעל", מה הפרוש מנשים באהל תברך? מנשים זה 430 באהל זה 38 – 468 תברך זה 1110 זה גימטריא שרה רבקה רחל לאה ודוד – התעבר בה נשמת דוד, איך יעל נצחה את סיסרא? איך היא יכולה לנצח את סיסרא? אף בן אדם בעולם לא יכול לנצח את סיסרא, רק התעבר בה נשמת דוד, תברך – גם שרה גם רבקה גם רחל גם לאה וגם דוד. (ארזי הלבנון).

אם אדם עשה ככה לצדיק – לעזור לצדיק חי לעולם, אף פעם לא מתים אפילו שהרגו את כל העיר, למה? כי הוא עשה ככה, עקם את הצואר עקם את השפתיים, אדם מעקם את השפתיים הוא חי לעולם, פשוט מאד, כי ראו אותו יוצא מן העיר כי לא היה שער, איך יצאת? הוא עשה ככה עם הראש – חי לעולם עד היום, כמו שרח בת אשר חיה לעולם, כי היא נגנה עם הכנור 'עוד יוסף חי הוא מלך במצרים ויש לו שני בנים גם מנשה וגם אפרים, מאפרים יצא משיח בן דוד. "אז הלמו עקבי סוס מדהרות דהרות אבידיר", שמעו את הדהרות, "אורו מרזו", מי

היפודימ

עד גיל 31 41 – הילד קולט הכל

הוכיחו את זה מבחינה מדעית שזה ככה זה שהילד בגיל 4 השכל פתוח כמו מצלמה מה שאותה מכנים בו עד גיל 13 14 הוא הכל קולט, אחרי זה יש בעיות רגשיות טפול רגשי טפול נפשי פסיכולוגים רוצים הנחה מקפת חולים הנחה מכללית מכבי אומרים אצלנו תקבלו טפול רגשי בחנם, תלמד גמרא תלמד משנה תלמד על פרשות תצוה עם הפרושים [ולא יצטרך טיפולים רגשיים]. (שעור מתשפ"ב).

הרבה אומר שהטל מלאכות יהפכו לטל ברכות כי אדם באמת לא צריך לעבד כלום אדם צריך לשים את הראש בתורה עכשו באו כאן ילדים בגיל ארבע כבר יודעים סכה בעל פה ילד בגיל ארבע צריך לדעת סכה בעל פה עד גיל 13 המוח פתוח כמו מצלמה עד גיל 13 כתוב ספי ליה כתורא מה אומרת הגמרא בכתובות בגיל 6 תלעיט אותו כמו שור עכשו

קדושת הבית

אשה צריכה לדעת את ההלכות

בגזון ומפח ממה עושים מטוסים מאלומיניום מפח ממה עושים? הם היו עפות ישר לירושלים הם מגיעות ועשות את כל השבת בירושלים לא מותרות לא מותרות נשים פעם היו קדושות לא היה להם מחשבות לא היה להם הרהורים היו עפות באויר. כי מי שאין לה מחשבות היא עפה באויר הנשמה מעפה אותם האר"י אומר (שער הגלגלים י') שאם היחוד בקדושה הילד יעוף באויר אף פעם לא יהיה לו מחשבות לא טובות. (ארזי הלבנון).

אשה צריכה ללכת לשמוע שיעורים הלכות, יש שיעורים לנשים, עושים שיעור לנשים, אשה צריכה לדעת את כל ההלכות איך להיות נביאה היא צריכה לעוף באויר כמו בצפורי עפו באויר כתוב בירושלמי (מעשר שני ה, ב) שהנשים היו עפות באויר ועשות שבת בירושלים לא מותרות על ירושלים מצפורי מלוד באות באויר טסות גם אז היה מטוסים אבל לא כאלה פרימיטיביים כמו שלנו עם

קדושת התורה

כל השכל – מקבלים מלימוד התורה

כל השכל מקבלים מלמוד התורה שלומדים בעמק, ולכן התורה הראשונה זה אשרי תמימי דרך ההלכים בתורת ה' (תהלים קי"ט) מה זה תמימות? מי נקרא אדם תמים? שהוא לומד תורה יום ולילה, יש עשרים וארבע שעות, שמונה עשרה שעות הוא לומד ואחרי זה יש לו עוד שעות לישן לאכל ולנוח, דע, כי על ידי התורה נתקבלים כל התפלות וכל הבקשות שאנו מבקשים ומתפללים, אין שום דרך אחרת ואין שום עצה, אדם רואה שהתפלה לא התקבלה כי אתה לא לומד תורה, אתה לא מתעמק בתורה, שעה אחת זה לא מספיק תלמד שמונה שעות ותלמד עוד שש עשרה שעות שלא ישאר שעה אחת לבטלה.

כל התפלות וכל הבקשות מתקבלות רק על ידי למוד התורה וכל מה שאדם רואה שהתפלה לא התקבלה כי הוא פשוט לא לומד, אין לו הערכה לערך התורה, הוא לא מבין שדבר ראשון זה ערך התורה כמו שהרבה מביא בתורה ט' אך אי אפשר להתפלל רק

כשלומד תורה כלומר למוד התורה זה לפי איך שהתפלה, כמו שהסביר הרב מגדלסון שכל הענין זה התפלה וכל המטרה זה להגיע לתפלה, לכן בברכה אחת זה יותר קשה מלגמור את כל הש"ס אבל אי אפשר לכן בשום ברכה עד שלא גומרים את כל הש"ס ואפלו אם אדם מנסה אז אין לו את המחין. (שעור מתשפ"ב). כל התפלות וכל הבקשות מתקבלות רק על ידי למוד התורה וכל מה שאדם רואה שהתפלה לא התקבלה כי הוא פשוט לא לומד, אין לו הערכה לערך התורה, הוא לא מבין שדבר ראשון זה ערך התורה כמו שהרבה מביא בתורה ט' אך אי אפשר להתפלל רק כשלומד תורה כלומר למוד התורה זה לפי איך שהתפלה, כמו שהסביר הרב מגדלסון שכל הענין זה התפלה וכל המטרה זה להגיע לתפלה, לכן בברכה אחת זה יותר קשה מלגמור את כל הש"ס אבל אי אפשר לכן בשום ברכה עד שלא גומרים את כל הש"ס ואפלו אם אדם מנסה אז אין לו את המחין. (שעור מתשפ"ב).

קדושת המידות

מעלת מלווה מלכה – אצל הרב

הגזקים. לכן צריכים לבא למלוה מלכה, לשיר, לבא הביתה, לשיר שירים, לפתח קסטה, דיסקים מהרב, אי אפשר לישן לפני 12 בלילה (עין לקוטי מוהר"ן קי"ז "העגן שקשה לישן במוצאי שבת"), היינו עושים מלוה מלכה עד אחד בלילה, אבל צריכים ללכת לחידר, יש חידר ויש כל מיני דברים בעולם, חבים ללכת לחידר, חבים...

ב': כי דוד נמצא עכשו כאן, דוד נמצא בסעודת מלוה מלכה, דוד נמצא כאן בסעודה, אז הוא יכול להעיד, אם אתם לא מאמינים תשאלו אותו, מי שזוכה לראות אותו, כתוב אשרי מי שנתן לו שלום והחזיר לו שלום, אפשר לתת שלום לדוד לאליהו, אליהו נמצא כאן, דוד נמצא כאן, ואפשר לראות את דוד פנים אל פנים, דוד המלך, אשרי מי שנתן לו שלום והחזיר לו שלום, שהוא מחזיר את השלום שהוא היה נקי מכל דבר תאוה. (שעור מתשפ"ג).

א': למה איש ואשה רבים? או שהוא חושב שהוא יתאמן עליה, והיא אומרת: תלך למכון כשר – מה אתה מתאמן עלי? אני אין לי כסף למכון כשר, אז טוב, אז תקנה לך קפיצים כאלה, תעשה אמונים, לא עלי אדם חושב לעשות אמונים על אשתו... והאשה, יש לה גזקים אחרים, אז מתי יוצאים הגזקים במלוה מלכה? במלוה מלכה ששרים את "אליהו הנביא" ואת כל הזמירות, בכל הזמירות – יוצאים הגזקים מהראש, פשוט כפשוטו, זה המלוה מלכה מסגל לישר את השכל, זה מוציא את הגזקים מהראש.

כל אחד נולד עם המון גזקים, כי אדם [אם] לא מנקים את הדירה מהגזקים אז הם נכנסים בראש בסוף, אדם צריך לנקות את הדירה שלא יהיה גזקים בדירה, אם לא – הגזקים יכנסו למח (עין ספר המדות אהבה חלק שני אות ב'), אז במלוה מלכה זורקים את כל

תחושת הכישלון כשאתה גומר את הפיתה לפני החומוס.

מבחינך רק זרקת זבל. מבחינת החתולים אתה המלצר.

אין לי בעיה עם זה שממשיכים להכניס לעזה מים וחשמל. רק אשמח אם יחברו ביניהם.

קחו טיפ, במקום לשבור את הראש על משלוחי מנות, תזמינו למי שאתם אוהבים מגש פיצה וקולה. אין בעד מה.

אתה תושב שהבוס שלך בן אדם רציני ואז הוא מתלהב מזה שהצליח לקלוע מסמך מקומט ישר לפח.

מצד אחד יש לי חום גבוה, מצד שני מזומן לא היו לי כל כך הרבה מעלות.

עיתון "הארץ" 1932 מודעה
אתמול בלילה בשעה 9 בערב יצאה אשה - כבת 55 לא נכוחה, שבעה מביתה ר' דים 14 אותה עכשיו לא שבה ואשרה היא כעת מסומסמת ובעלת חוש לא מאד
אלה שיש להם חברים קרובים מבקשים להודיע למשפחה או חברים ר' מס 14 או ר' מס 14

מסתבך שבוקר זה הזמן שאתה דמתכנן בו את כל מה שלא תספיק לעשות היום.

אני: השנה לא נשלח משלוחי מנות.
אשתי: נהדר, למי יש כוח לזה.
אני: ככה נחסוך כסף.
אשתי: ואף אחד לא יהיה חייב לנני.
אני: אחלה.
אשתי: באמת שנמאס מזה.
אני: סוף סוף בלי הכאב ראש הזה.
אשתי: אבל רק להורים שלי.
אני: ולהורים שלי.
אשתי: ולדודים שלי.
אני: ולבוס שלי.
אשתי: ולשכנים מהקומה למעלה.
אני: ולשכנים מהדירה הקודמת.
אשתי: ולחברות שלי בעבודה.
אני: לכל קרובי המשפחה שלי בעולם.
אשתי: לכל תושבי ירושלים.
אני: וישראל.
אשתי: והעולם.
אני: בקיצור, כמו שנה שעברה?
אשתי: כמו שנה שעברה.

אותו רעיון צורה שונה

מכירת נעליים באיטליה 1920

שני האיים—ביג דיאומיד (אי המחר, רוסיה) וליטל דיאומיד (אי האתמול, ארה"ב)—נמצאים במרחק של כ-4.8 ק"מ בלבד זה מזה, אך שוכנים משני צדי קו התאריך הבינלאומי. בגלל זה, יש ביניהם הפרש של 21 שעות, מה שאומר שהם כמעט יום שלם אחד מהשני!

אפשר לראות אי אחד מהשני, ובחורף, כשהים קופא, אפילו אפשר ללכת על הקרח מצד אחד לשני—מהיום לאתמול או להפך! כשאתה עומד על אחד האיים, אתה ממש מביט אל האתמול או אל המחר, שנמצאים במרחק של כמה קילומטרים בלבד.

אין על הרעיונות של אברכי כולל

עץ הויסטרית הסגול, נמצא ביפן וגילו המוערך הוא כ-200 שנים. לדעת רבים נחשב לאחד העצים היפים בעולם.

הופיע!!!

ספרו החדש של ד"ר רז!

- ד"ר רז מעניק מכל הלב והידע עצות רפואיות ל- מניעה וריפוי ממחלות רבות
- שמירת הבריאות
- עצות אכילה בריאותית
- אורח חיים בריא
- ערך תזונתי של מאכלים
- תוספי תזונה עתיקים ומחקרים חדשניים
- סקירה של שיטות של רפואה טבעית רבות
- עצות לרפואת הנפש והנשמה
- כולל תרגילי תרפיות ודמיון מודרך, חיוביות והתבוננות!

**מהפך הבריאות שלך!
מומלץ לכל בני הבית!
חוויה בריאותית נפלאה!**

מגילת אסתר

עם חידושים שחידש וגילה מו"ר הרב

הרב אליעזר ברלנד שליט"א

שנאמרו מתשפ"ב עד שנה זו

- מהדורה שלישית -

ניתן להשיג אצל
ר' אהרון שושן באולם התפילות
או בחנות ספרים עין יעקב
או בטל' 058-3289-318

• השיפה •

כתב יד ממורינו הרב בפרסום ראשון

הודעה למחצית השקל

כולם חייבים לתרום מחצית השקל

ויותר מזה לשביבי אור

שמפרסמים שם

את שיטת

הרב לוי יצחק שליט"א

כפי שזכה הרב

אליעזר ברלנד

לשמוע במשך 20 שנה

תשכ"ט - תשמ"ט

אליעזר ברלנד

או בנדדים פלוס
- שביבי אור

או בטל':
058-3289-318

באולם התפילות
אצל ר' אהרון שושן
או בטל'
050-4120-653

ניתן למסור דמי
מחצית השקל עבור
'קרן שביבי אור'

